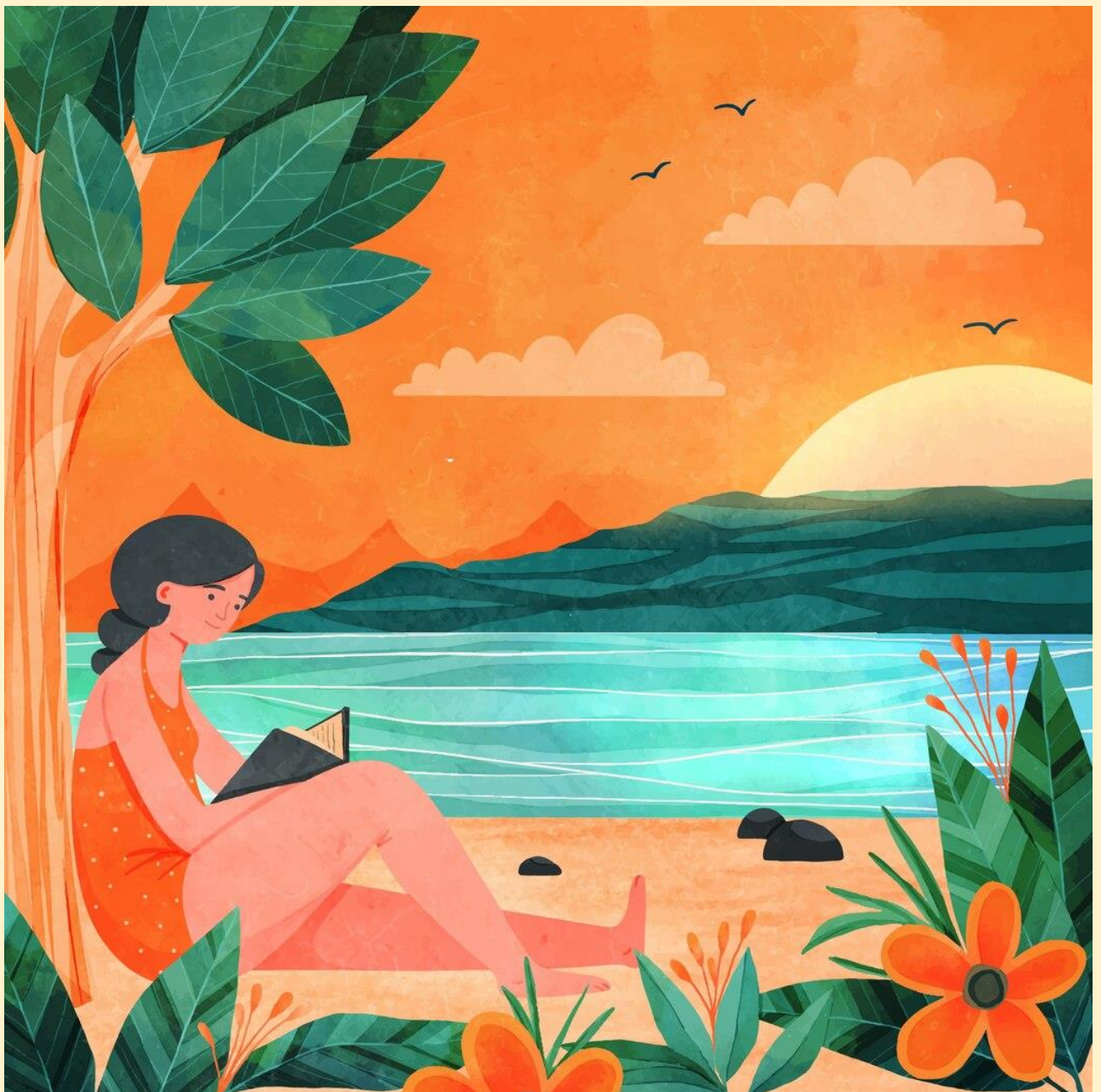

Základná škola, Kúpeľná 2, Prešov

SURFER

školský časopis

šk. rok 2022/2023

č.34

OBSAH

OBSAH.....	2
Slovo na úvod.....	3
Povinné čítanie nemusí byť nudou	3
Tracyho tiger.....	4
Alica v krajine zázrakov	6
Anna zo Zeleného domu.....	8
Smrť na Níle	9
Vražda v Orient exprese	11
Chvíľka na zamyslenie	12
Mladí ľudia a dnešná doba	12
Zamyslime sa nad citátmi slávnych.....	13
Zamyslenie sa pri hrobe neznámeho vojaka.....	15
Vlastná tvorba.....	17
Básne	17
Obraz za príbehom.....	17
Prečo?	19
Básničky zo školských lavíc.....	21
8.B.....	21
9.B.....	23
Cinquain.....	24
Poviedky	25
A čo môj čarovný prútik?	25
Profesionál	27
Nezabúdajte na symboly zo zadnej strany.....	30
Rozčarovaná	33
Jedna ulita pre Annu	35
Jeden krok pre človeka, desať krokov pre myš	38
Kam to jeden dotiahne	40
Narodeninová oslava	46
Cesty s Gulliverom	49
Komiksy.....	53
Čo s letnými prázdninami?	58
Slovo na záver	59
Zloženie redakčnej rady.....	62
Použité internetové zdroje	62

Slovo na úvod

Milí čitatelia,

Určite nie sme jediní, ktorí nedokážu pochopiť, ako je možné, že je už koniec roka. Hoci čas beží rýchlo a školských alebo mimoškolských povinností je veľmi veľa, našli sme si čas na tvorbu a pripravili sme v poradí druhé vydanie školského časopisu SURFER v šk. roku 2022/2023.

O tom, či naše úsilie prinesie zaslúžené ovocie, rozhodnete, samozrejme, vy. Snažili sme sa osloviť čo najviac čitateľov, preto sa môžete tešiť na naše čitateľské zážitky až z piatich rôznych kníh, na vlastnú tvorbu v rozličných žánroch a témach, na inšpiratívne ilustrácie a po dlhšom čase aj na komiksy. Ako obvykle, okrem obálky časopisu nenájdete v časopise ďalší obrázok stiahnutý z internetu. Na originalite si stále dávame záležať.

Už viete, kde sa vyberiete počas letných prázdnin? Niektorí majú plány jasné. Veríme, že po prečítaní časopisu sa aspoň niektorí z vás rozhodnú buď prečítať nejakú knihu, alebo napísať nejaký vlastný text, ktorý nám doručíte budúci šk. rok do našej „redakcie“.

Redakčná rada

Povinné čítanie nemusí byť nudou

Po ohlásení povinného čítania na hodine literatúry určite ne jeden vyučujúci počuje z viacerých strán: „To bude zasa nuda!“ „Ďalšia tisícročná kniha!“ „Prečo nemôžeme čítať niečo moderné?“ a mnoho podobných negatívnych reakcií. Nebolo to tak ani vo 8.D triede. Preto sme sa rozhodli, že urobíme výnimku a namiesto jednej knihy vyberieme kníh až päť. Dohodnúť sa nebolo ľahké, no nakoniec sa to podarilo. Aby to bolo pestré, zvolili sme rôznorodé knihy: novelu s fantastickými prvkami Tracyho tiger od Wiliama Saroyana, román s fantastickými prvkami Alica v krajine zázrakov od Lewisa Carrolla, dievčenský román Anna zo Zeleného domu od Lucy Maud Montgomery a dve detektívky od Agathy Christie: Vraždu v Orient exprese a Smrť na Níle. Každý si vybral to, čo mu je najbližšie a so svojimi pocitmi z prečítaných diel sa žiaci rozhodli podeliť

aj s vami. Veríme, že po jednej z daných kníh siahnete aj vy a spríjemnite si čas letných prázdnin.

Tracyho tiger

Kniha Tracyho tiger sa mi veľmi páčila. Už od samého začiatku som vedela, že tiger bude nejaká metafora lásky, túžby, fantázie a všetkého krásneho, čo máme všetci v sebe, ale mnohí na to zabúdame. Kniha mala veľa citlivých, ale aj vtipných momentov. Postavy mali nielen dobrú vonkajšiu charakteristiku, vedela som si ich živo predstaviť, ale hlavne skvelú vnútornú charakteristiku. Snažila som sa všetky postavy pochopiť a vnímať knihu a rôzne situácie ich očami. Mojou obľúbenou časťou bol dialóg medzi Tracym a doktorom Pingitzerom, ktorý mal podľa môjho názoru veľmi zaujímavý pohľad na svet/lúdi. Táto novela pekne vykreslila, aký je to pocit byť zamilovaný. Je to síce krásne, ale často to bolí., hnevá a ovplyvní nás to na celý život. Ukázala aj, že život bez lásky nie je možný, lebo my, ľudia, sme stvorení na to, aby sme milovali. Tiež sa mi na tejto knihe páčilo to, že správne opísala, ako naše terajšie rozhodnutia môžu ovplyvniť náš život aj v budúcnosti. Čo sa týka postáv, najviac ma zaujala Laura. V knihe by som zmenila jedine jednu vec: dala by som na viaceré strany a do viacerých dialógov Lauru, niečo o nej... Tracyho tiger je napísaný tak, že každý to môže pochopiť/vidieť, trochu inak. Ja som si z neho však odniesla to, že aj keď to nemusí byť partner, každý človek by mal niekoho milovať, lebo samota je tou najhoršou vecou.

Laura Chovancová (8.D)

Kniha je naozaj zvláštna. Po jej dočítaní som nad ňou celkom dlho uvažoval. Hneď na začiatku ma zaujal autorov výber postáv. Možno mu pri písaní pomohli spomienky na detské sny či jednoducho skúsenosť. Podľa mňa je veľmi čudné, že autor uvedie čitateľa do deja prostredníctvom absurdity a bez použitia in medias res. To, že chlapec pôjde do zoo, ukáže na pantera a povie: „Toto je môj tiger,“ a nasleduje skok pár rokov dopredu do obchodu s kávou v New Yorku, bolo pre mňa veľmi zaujímavé. Daný postup bol v knihe uplatnený niekoľkokrát.

Tracyho tiger udržiava čitateľa v napätí po celý čas, hlavne vďaka nepochopiteľným situáciám. Ja, keďže na takéto veci nie som odborník, stále neviem pochopiť, prečo začali Tracyho tigra z ničoho nič vidieť okoloidúci. Bolo to celé iba v Thomasovej hlave? Neskôr mi došlo, že tiger má niečo znamenať. Na konci sú indície, že tiger predstavuje lásku. Ale tiger môže reprezentovať podľa mňa aj povahu alebo niečo ako alter ego.

Celkom ma prekvapilo, ako sa v príbehu vyvíjala hlavná postava. Jej postoj sa veľmi rýchlo zmenil, keď utiekol tiger. Thomas prestal vnímať svet. Našťastie ďalšie nevysvetliteľné konanie vedľajších postáv spôsobilo, že sa všetko skončilo dobre a aj keď som mnohým veciam nerozumel a mám zmiešané pocity, prevládajú tie dobré a môžem si predsa niečo aj domyslieť.

Andrej Hrabovecký (8.D)

Karin Ferencová (5.B)

Alica v krajine zázrakov

Kniha sa mi osobne veľmi páčila, dosť ma zaujala, pretože bola (neprekvapivo) neobyčajná a zvláštna. Rada som spoznávala mnoho pestrých postáv a každá kapitola priniesla niečo nové a osviežujúce, vrátane pôvabných a jedinečných ilustrácií, ktoré pridávali knihe na kráse a robili ju unikátnou.

Povedala by som, že spôsobom, akým je kniha napísaná, sa nedá porovnať so žiadnou inou, ktorú sme doteraz čítali ako povinné čítanie, aj keď svojou zvláštnosťou a charakterom mi Alica pripomína v niektorých častiach knihy Malého princa. Aj on objavoval zvláštny svet. Myslím, že svet jeho očami nebol oveľa čudnejší ako to, čo v krajine zázrakov zažila Alica.

Koniec knihy vo mne vyvolával neistotu, nevedela som, či všetko, čo Alica zažila, bol naozaj iba sen. Kniha je plná absurdností, no napísaná takým spôsobom, ktorý vás do sveta vtiahne a ako listujete strany a čítate nové jedinečné kapitoly, prestávate byť prekvapení. Ako aj pre Alicu sa pre vás stane tento nový svet samozrejmosťou, no ako sa kniha končí a čítate posledné stránky, kúzlo knihy začne vyprchávať a ako aj Alica ste vytrhnutí zo šialenosti sna.

Zuzana Višňovská (8.D)

Alexander Korž (8.D)

3. miesto v celoslovenskej súťaži Csontváryho túlavé topánky

Knihu Alica v krajine zázrakov považujem za veľmi zaujímavé dielo. Prvá polovica knihy ma až tak nezaujala, keďže bola hlavne o tom, ako sa Alica zväčšuje a zmenšuje a ako sa to využíva v rôznych situáciách. Druhá časť knihy bola dynamickejšia a kreatívnejšia, preto sa mi páčila viac. Na rozdiel od klasických fantastických postáv, ktoré sú väčšinou silné a múdre, bola Alica drzá a v niektorých momentoch aj detsky naivná. Má ale aj sebareflexiu, preto si dokáže odpustiť niektoré poznámky, ktoré ma pri rozhovore s inými postavami. Postupom času sa stáva sebavedomejšia. Páčilo sa mi aj parodovanie niektorých diel. Autor nezahrnul do svojho diela veľa opisov, a tak si čitateľ môže niektoré lokácie domyslieť sám. Taktiež sa autor často hrá so slovami, čo dokáže ozvláštniť čitateľský zážitok. fantastické prvky ma v tejto obzvlášť zaujali. Väčšinu času autor pracuje s aspektmi z reálneho sveta, ktoré si ale skombinuje po svojom (napríklad dieťa skrížené s prasťom, hranie kroketu s plameniakmi). Je zaujímavé, ako sa niektorým postavám mení v priebehu knihy charakter. To je najviac vidieť na vojvodkyni, ktorá sa najprv správala k Alici hrubo, no potom k nej bola láskavá. Niektoré postavy boli v príbehu zbytočné a čitateľ by mohol na ne jednoducho zabudnúť. Aj keď mala kniha niekoľko aspektov, ktoré sa mi veľmi nepáčili, určite by som ju čitateľom odporučila.

Lenka Žarnayová (8.D)

Veronika Oboňová (7.C)

Anna zo Zeleného domu

Anina iskrivá osobnosť a bezhraničná kreativita uchvátila Cuthbertovcov aj celé mesto od začiatku. Jej zbožňovanie prírody je krásne opísané všade, pretože prekvitá fantáziou. Jej zápasy sú osobné, ako keby sme boli priamo po jej boku a podporovali rast prostredníctvom skúšok, ktoré nám pribúdajúcim vekom prichádzajú až príliš často; Montgomery ich všetky zobrazuje vierohodne. Každá postava v tomto románe brilantne žiari na svojom pozadí. Príťažlivá je aj dynamika medzi Annou a Gilbertom – chlapcom, ktorý neprestane dráždiť, no napriek tomu si nejakým spôsobom zaslúži rešpekt. Anna ej vynikajúcou klasikou, v ktorej je téma dospievania podaná takým štýlom, že po prečítaní prežívate radosť.

Barbora Petrušová (8.D)

Daniela Beňová (8.A)

1. miesto v regionálnej súťaži Ilustrácia obľúbenej knihy

Smrt' na Níle

Najprv dostávame pohľad na všetky postavy. To nám pomáha sa s nimi zoznámiť a pochopiť ich činy neskôr. Pomalší začiatok možno neznie tak záživne, ale tým zaujímavejší je spád deja. Keď dôjde k vraždám na lodi, podstata deja sa zmení, na palube vládne napätie a čitateľ má zatajený dych. Aj tie najmenšie detaily môžu rozhodnúť o tom, či Poirot nájde páchatel'a. Je fascinujúce sledovať ho pri práci. Keďže jeho myšlienkový postup je ukázaný až na konci, stále si musíme iba domýšľať, čo si asi myslí, kto je podozrivý a podobne. Niektoré detaily nevedú nikam, niektoré sú zas kľúčové. Záhady nie sú iba pri vraždách, ale aj vo vzťahoch na lodi. Niektoré sú napäté, iné zas uvoľnenejšie. Ukazuje sa, že skoro každý mal motív ublížiť Linnet Doylovej. Poirot postupne odbaľuje vrstvy a čitateľ sa až bojí, či nezomrie jeho obľúbená postava. Rozuzlenie je naozaj fenomenálne. Poirot nachádza jedno z najkomplexnejších riešení za celú svoju doterajšiu kariéru. Veľkolepé finále, v ktorom Poirot navrhne na pohľad absurdné riešenie, dá čitateľovi poriadne zabrat', aby vstrebal, čo sa vlastne stalo. Celkovo je kniha napísaná veľmi pútavo. I keď bola napísaná skoro pred sto rokmi, stále je čítanie záživné a dá sa porovnať s modernými knihami. Knihu môžu čítať aj tí, ktorí veľmi nemusia detektívky, keďže medzi záhadami je vkliedený príbeh o láske. Autorka taktiež poukazuje na problematiku vtedajších pomerov, niektorí nemali nič a iní zas všetko.

Šimon Komara (8.D)

Ak by som mal porovnať všetky detektívne knihy, ktoré som zatiaľ prečítal, tejto by som jednoznačne priradil číslo 1, a to aj napriek tomu, že sa v nej nachádza veľmi veľa postáv. To čitateľ'a niekedy, hlavne na začiatku, dosť zavádza. Ale, na druhej strane, to môže byť v detektívke dobré, pretože je veľa možných páchatel'ov. Ja som tiež do poslednej chvíle nevedel, kto to môže byť. Ani vo sne by mi nenapadlo, že by to mohol byť.... To Vám, samozrejme, neprezradím!

Dávid Kirňak (8.D)

Daniela Beňová (8.A)

Vražda v Orient exprese

Od známej autorky detektívok Agathy Christie som čítala už niekoľko kníh. Až po prečítaní Vraždy v Orient Expresse som však naozaj pochopila, prečo sú jej knihy tak slávne. Dej ma pohltil od prvého písmena. Nepotrebovala som ani záložku – celú knihu som zhltna na jeden raz. Od prvej kapitoly až po poslednú som z napätím čakala, čo sa stane ďalej. Počas čítania som uvažovala, koho by som za páchatel'a označila ja. Po prvých kapitolách sa mi podarilo vytvoriť aspoň základný okruh podozrivých, ten som však neskôr úplne zmenila. Na každej stránke sa skrývalo nové odhalenie, výpovede cestujúcich nepoukazovali na nikoho. Všetci si navzájom poskytli alibi a obvinili z vraždy Samuela Racketta, akéhosi nízkeho muža s vysokým hlasom a ženu v červenom kimone.

Obdivujem, ako niekto dokáže napísať taký dokonale premyslený príbeh. Všetky známosti, rodinné vzťahy či nepriateľstvá boli vykreslené do detailov. A najviac obdivujem, že celú túto sieť vzťahov a známostí dokázala vysvetliť tak, že po prečítaní knihy mi bolo jasné, kto je kto. Dokonale naplánovaná vražda vraha. A na riešenie by som určite neprišla.

Emma Michelčíková (8.D)

Nela Žigrajová (8.D)

Chvilka na zamyslenie

Mladí ľudia a dnešná doba

Viete, aký je problém dnešných žiakov?

Mnohí z nás si neraz povedia: „Načo sa budem učiť matematiku, keď mám kalkulačku? Keď niečo neviem, tak si to vyhl'adám - veď Google vie všetko.

Ale, milí žiaci, ono to tak nie je.

V dnešnej dobe sa žiaci tak veľmi snažia byť inými - byť niekým, kým nie sú. Až tak iní, že sa všetci na seba podobajú. Ale Vám, rodičom, by som chcela odkázať jednu vec. Ako príklad by som rada použila skúsenosť z bežného života. V ruke držíte zubnú pastu. Nanesiete si ju na kefku. Uvedomíte si, že ste si raz už zuby umyli. Dokážete pastu vrátiť naspäť do tuby?

Predstavte si, že tá pasta sú vaše ústa a to, čo je na kefke, sú vaše slová... Zvážte, čo poviete svojim deťom, lebo jediné zlé slovo im vie ublížiť. Dám vám otázku. Ak máte niekoho radi, mali by ste ho nechať robiť to, čo chce, alebo to, čo chcete vy? Pre väčšinu ľudí láska znamená to, že druhý musí robiť to, čo chcete vy. Mýlia sa. Láska znamená, že druhý môže robiť to, čo chce, aj keď občas urobí chybu. Chyby predsa robia človeka silnejším. Milí rodičia, nehnevajte sa na deti pre zlé známky. Znamky ich nerobia tým, kým sú. Keď dostane jednotkár päťku, nezničil si hneď život. Musí ísť ďalej... Hoci ma v súčasnosti môžu spolužiaci považovať za najhlúpejšiu z triedy, viem, že v budúcnosti môžem byť tá, ktorá ma najviac úspechov.

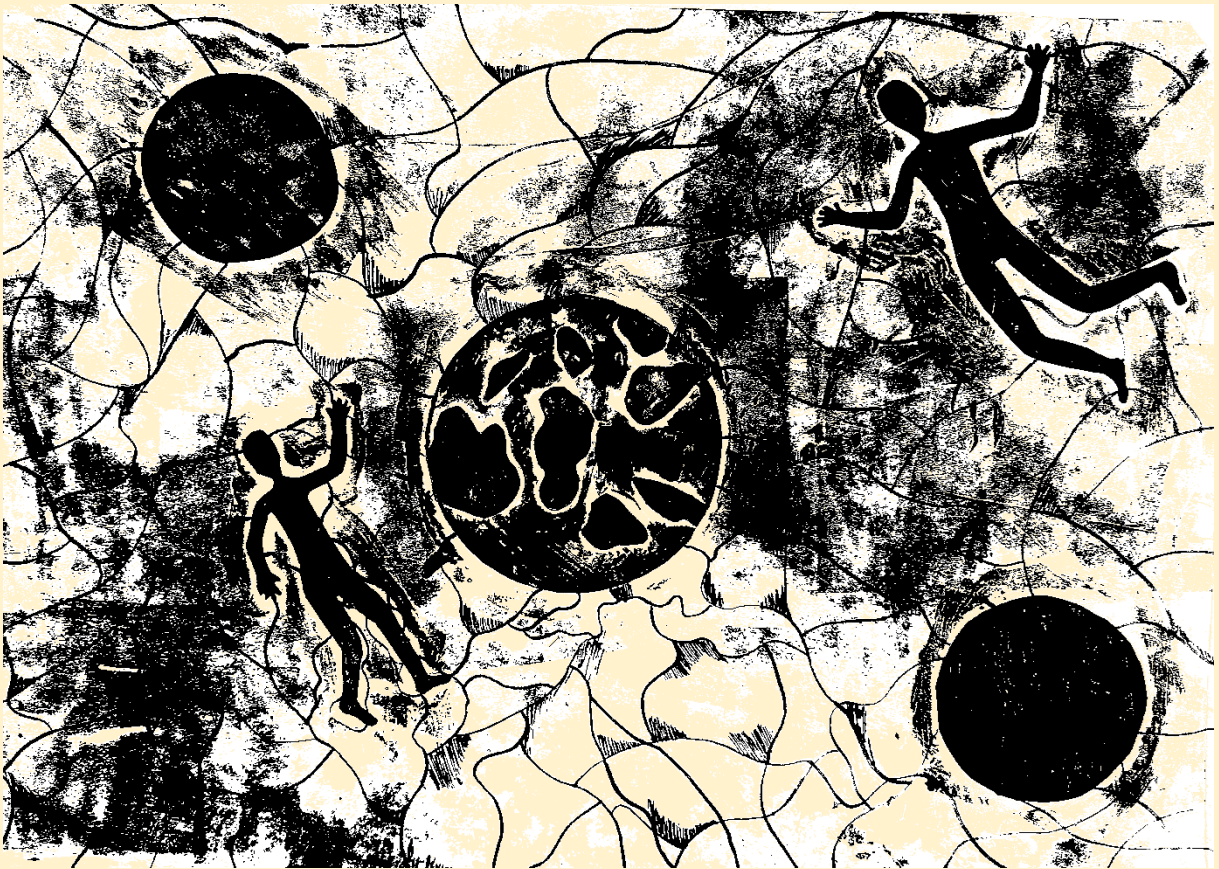
Ako príklad by som rada uviedla životnú cestu mojej sestry. Na vysvedčení mávala vždy aj trojky, aj štvorky, pretože nevedela často tak rýchlo ako ostatní z triedy pochopiť učivo. Túžila sa starať o ľudí, chcela im pomáhať, preto si vybrala zdravotnú školu. Vedela, že známky na to nemá, ale v 9. ročníku predsa len skúsila podať prihlášku. Učitelia ju varovali, že ju nezoberú. Rozhodnutie o prijatí nebolo priaznivé. Ale sestra do nevzdala, podala odvolanie a na školu sa nakoniec dostala. Teraz má školu skončenú a vysnívanú prácu.

Milí spolužiaci a ostatní žiaci našej školy, najdôležitejšie je podľa mňa milovať sám seba. Ty máš v sebe toho, ktorý sa s tebou ráno zobudil, ktorý s tebou išiel

do postele, do školy, na obed, na krúžok... Musíte dokázať bojovať sami so sebou, aj keď to je niekedy ťažšie, ako sa zdá.

Čo vo vás vyvoláva fialová farba? Ja si pri pomyslení na fialovú spomeniem na najbližšiu osobu v mojom živote, na osobu, ktorú nechcem nikdy stratiť. Je ňou moja mamka. Ona ma naučila, že je lepšie byť sám sebou a nie niekým iným. Iba vtedy môžete byť naozaj šťastným. Naučila ma, že aj keď mám srdce zo zlata a ľudia nie sú ku mne dobrí, nevážia si ma, nestratím ich ja, ale oni stratia mňa. Porozmýšľajte, kto je vašou fialovou farbou.

Natália Hartmanová (8.B)

Olívia Gobanová (7.C)

Zamyslime sa nad citátmi slávnych

“Nebojím sa búrky, lebo vtedy sa naučím viesť svoju loď.”

Aeschylus

Problémy má každý človek lebo nikto nie je dokonalý. Veľa z nás sa problémom nepostaví. Problémy nás robia silnejšími. Problém by mal pre nás

znamenat' skúšku, ktorú nám život dáva sám. Vyriešenie problému nám dá silu do ďalších dní...

Patrik Pastir (9.B)

„Život môžeme pochopiť iba pri pohľade späť, no žiť ho musíme smerom vpred.“

Søren Kierkegaard

Svet niekedy nie je taký, aký si predstavujeme. Prináša dobré, ale aj zlé chvíle. To, čo sa stane, už veľmi ťažko zmeníme, ale je potrebné, aby sme sa z chýb poučili a nezapodievali sa nimi.

Tomáš Marcín (9.B)

Mária Kušnírová (8.D)

Ocenená práca v okresnom kole súťaže Vesmír očami detí

“Som vždy pripravený učiť sa, ale nie som vždy rád, keď ma majú učiť.”

Winston Churchill

Celkovo povedané, tento výrok vyjadruje odlišný postoj a emócie voči učeniu. Znamená to, že osoba je vždy otvorená pre nové vedomosti a ochotná sa učiť, ale zároveň nemusí mať radosť z učenia, ak je to zabezpečované niekým iným alebo ak sa spôsob učenia nezlučuje s jej preferenciami.

Lukáš Roba (9.B)

Zamyslenie sa pri hrobe neznámeho vojaka

Stojím tu nad tebou a rozmýšľam. Čo si tým ľuďom urobil, keď si ani na tvoje meno nespomenuli? Alebo bolo tvoje telo také zohavené, že ani vlastná mať ťa nespoznala? Čím si sa tak Bohu sprotivil, že ťa tu nechal ležať bez mena? Toľko otázok pre teba mám, ale ako začať, keď tvoje telo pod hrbou zeminy hnije a ani svoje meno neodkryje?

Dlho ťa už nikto nenavštívil. Tvoj pomník machom zarastá a do zeme sa prepadá. Ako je možné, že na teba zabudli? Ved' aj ty si ten, ktorého láska k vlasti až do hrobu zaviedla. A čo robíme my? Bez úcty šliapeme po vašich pomníkoch a neuvedomujeme si, že bez vás by sme tu možno neboli. Prečo ťa taká doba zasiahla a do vojny ťa zatahla? Kde by si bol teraz?

Čo vojna spravila? Z bratov a sestier svojich nepriateľov vytvorila, ktorí sa samí medzi sebou pozabíjali. A prečo? Pre nejaký názor? Túžbu? Či len chtiť mať viac a zasahovať do cudzích vecí to bol? Chcel by som vidieť generálov, na ktorých tak zbožne pozeráme, či by aj seba v prvej línii tak povzbudzovali alebo by sa skryť išli. Koľko mladých životov na smrť poslali počas toho, ako sa oni s hlavami štátov hrali na mape. Vojak môj milý, bol si aj ty poslaný na smrť na bojisku? Iba hlupák sa teší z vojny. Prečo ste sa proti tým hore nepostavili a nepovedali, že chcete žiť v mieri? Bolo už príliš neskoro? Čo tá moc s človekom robí. Za to, že on je teraz na čele krajiny, môže uviesť svoj ľud do záhuby?! Keď

už chtič bojovať, tak dobre! Ale nech tí, ktorí vojnu začnú, nech sa do prvej línie postavia a hneď uvidia, čo vojna za zverstvo je!

Nemôžem ani pomyslieť, akú bolesť rodina zažila, keď sa jej blízky z vojny nevrátil. Povedali tí vznešení generáli a hlavy štátov ospravedlnenie rodinám po padlých vojakoch? Nie. Oni si len svoje čierne svedomie upokojujú tým, že vyhrali vojnu. Ale za akú cenu? Koľko rodín vás, generálov, a tých, čo tú vojnu viedli, znenávidelo? Myslíte si, že radosť z výhry vo vojne tým rodinám nahradí svojich blízkych. Tým by bolo absolútne jedno, či by boli pod jednou alebo druhou krajinou, keby žili v mieri a so svojimi blízkymi. O vás, generáloch, sa bude učiť, ale čo tí, ktorí pre vás bojovali a vy ste ich na smrť poslali? Na tých sa zabudne a vy opäť budete bez viny. Česť generálom, ktorí so svojimi vojakmi do boja išli.

Nerozumiem, ako krátko po tejto vojne ľudia dovolili začať ďalšiu. Ja ale tuším, že ľudia v tom prípade boli bezmocní a hlavám štátov sa asi zapáčilo víťaziť nad druhými. Koľko ľudí zomrelo počas svetových vojen? Tisíciky? Milióny? A koľko z padlých má na pomníku napísané *Neznámy vojak*?

Neznámy vojak , ty, nad ktorým hrobom práve teraz stojím , čakala ťa doma tvoja rodina? Žeby aj žena a deti? Vedeli, že niekde stále ležíš alebo ťa každý deň čakali ale ty si neprichádzal, lebo ťažké hrudy hlíny ťa na srdci ťažili. Čo ti tá prekliata vojna priniesla? Aj keď nie som ty, viem na túto otázku asi odpovedať. Priniesla ti smútok, utrpenie a smrť tak, ako ostatným neznámym vojakom okolo teba. Či už ste bojovali každý na inej strane, aj tak ste sa tu všetci nakoniec stretli . Mne z toho vyplýva, že každý človek skončí rovnako. Modlím sa za teba, aby si pokoj našiel, milý vojak.

Kiežby by boli ľudia tak múdri, že by už do ďalšej vojny nešli. Ale oni nie. Im sa veľmi páči vidina víťazstva. Nechcem byť zlý, ale keď dopustíme vznik ďalšej vojny, smrť vás známych či neznámych vojakov bola zbytočná. Boh, daj nám rozumu!

Branislav Breza (7.C)

Veronika Oboňová (7.C)

Vlastná tvorba

Básne

Obraz za príbehom

Na tichý kraj padajú ranných lúčov súkolia
Kvietky sa túžobne ťahajú za pohladením
Prikryté tieňom budia sa spiace údolia
Ako vták Fénix znovuzrodený.

V korunách stromov neviditeľné chóry
vtáčeniec spievajú anjelským hlasom,
ľahučký ranného vánku poryv
hladá polia plné zlatých klasov.

Deň je v rozmachu pevnej sily
miernený motýlích krídel nehou
žiarivými svet farbami hýri
opiera jasnomodré nebo.

V tieni sviežej zelene opojný chlad
odpočinku pomáha nestarať sa, čo a ako,
cez konáre sa sype zlatý prach,
zrak páli belosť púpav a červeň vlčích makov.

Podvečer v krvavom kúpeli sa topia hory
lúčne kvety planú v ohnivom jase
jantárové slnko klesá za obzory
na ružovom nebi v majestátnej kráse.

Horia ohňom neuhasiteľným lesy
jak bájnej apokalypsy zvest'
v riečke blyštia sa rubíny hlboko kdesi
a prvá Večernica nádej chce viesť.

Svet zastane v samote a údive nemom
keď noc rozostrie svoj plášť
obyčajnosť má nadpozemské čaro
nie je miesta pre zlo, zášť.

Na zamatovom nebi sa diamanty skvú
hrdá luna žiarli na opál v jazere
mliečnym svetlom zalieva mestá i prírodu divú
svet odetý v skromnej nádhere.

Katarína Garberová (9.C)

Sofia Dolinská (8.D)

1. miesto v celoslovenskej súťaži Szabóov grafický Lučenec

Prečo?

Prečo ľudia závidia iným, aj keď toho málo majú?

Prečo sa radšej o seba nestarajú?

Vidí človek veľa chýb na druhých,

Ale on sám je ten, čo sa po večeroch stráca

A ráno sa domov vracia.

Človek bude radšej druhých ohovárať,

Akoby sa mal s nimi porozprávať.

Človek v druhých porozumenie stráca

A myslí si, že nad ľuďmi veľkú moc má,

Pričom ostatní ho vidia ako blázna.

Prečo sa človek s cudzím radí,

A potom nadáva, ako mu zle poradil?

Prečo radšej sám viac nerozmýšľa?

Kritizovať človeka vie,
Ale pochvalu nepovie.

Prečo človek rozmýšľa ako druhému uškodiť
A nie ako si navzájom pomôcť?
Keby si ľudia radšej pomáhali,
Ako zo skrine starých kostlivcov vytáhovali.
To by bol ale život na zemi.

Šíriť lásku, porozumenie a spravodlivosť
Voči každému a všetkému,
Zabudnúť na postavenie v spoločnosti.

Správať sa ku sebe ako rovný k rovnému.
Pritom nájdeme spoločnú cestu.

Branislav Breza (7.C)

Jana Tomková (9.C)

Básničky zo školských lavíc

8.B

Je koniec školského roka,
zase mi ide peľ do oka.

Detičky sa hrajú,
z hojdačiek padajú.

Raz sme nepriatelia,
raz sme kamaráti,
táto trieda radosť dá ti.

Učitelia sú z nás na dne,
no niekedy to dobre padne.

Myronova prvá päťka,
skoro porazilo jeho dedka.

Adam Saške nervy robí,
chlapčenský trend novodobý.

Veronika to tu ťažko znáša,
utešuje ju Saša.

Timejka je naša hviezdička,
často ju chváli mamička.

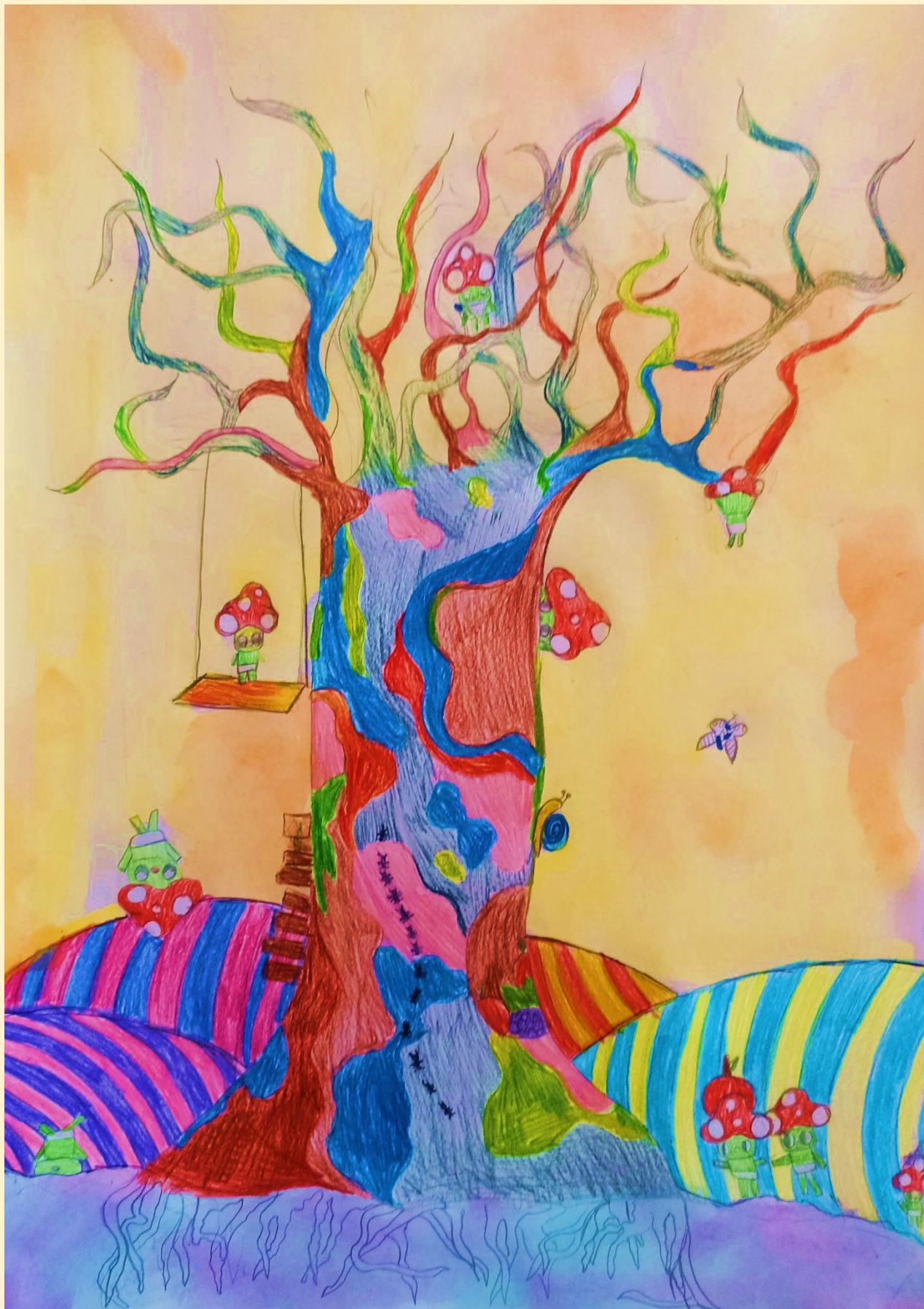
Stoličky sa často lámajú,
dievčatá to iba na snap dávajú,
a stoličkám zbohom dávajú.

Michal pred učiteľmi hovorí , že sa Timky zastáva,
no pritom na ňu najviac nadáva.

Fľaškobal hráme,
a nikdy sa ho nevzdáme.

Ďakujeme všetkým za tento rok,
v živote to bol pre nás veľký krok.

Adam Szidor, Sofia Petrovičová, Tamara Szidorová, Veronika Neupauerová, Adam Daniška, Michal Vrábel, Lucia Luxová, Alexandra Miklošová, Alexandra Krasnayová (8.B)

Amália Gregová (5.B)

9.B

Všetko sa raz končí
Teraz sme si deväť rokov odpykali,
chvíle posledné tu prežívame,
svoj príbeh sme už dopísali.

Teraz už navždy odchádzame
a čas nedá sa vrátiť späť,
ale navždy nato spomínáme,
ako keby nám bolo päť.

Nový začiatok nás čaká,
no my sa nebojíme,
nič nás len tak nevyľaká,
v novom svete obstojíme.

Blíži sa už konca čas ,
Pomaličky odchádzame.
Spomienky sú stále v nás,
A na cestu sa vydávame.

Žiaci z 9.B

**Viktória
Ungradyová
(7.C)**

Cinquain

Kniha

mocná, jednoduchá
poteší, nesúdi, naučí
na polici skrytá
múdrost'

Andrej Hrabovecký (8.D)

Príroda

nádherná a divoká
očarí, upokojí, poteší
v nádychu hlbokom
sloboda

Lenka Žarnayová (8.D)

Kniha

múdra, pomocná
čítam, učím sa, zisťujem
pomáha vedomosťami
bystrosť

Alexander Korž (8.D)

Vlast'

malá, nádherná,
pomazná, pomôže, upokojí,
v objatí tatranskom
Slovensko

Jakub Kvokačka (8.D)

Prešov

historický moderný
stará sa, rozvíja, hoduje
Prešov je naše rodisko
mesto

Richard Kaščák (8.D)

Hory

krásne, nekonečné
očaria, potešia, zmaria
v krajine našej nádhernej
Tatry

Mária Kušnírová (8.D)

Prešov

krásny, voňavý
chráni, hreje, poteší
v našej vlasti
domov.

Adam Gernáth (8.D)

Domov

útulný, bezpečný
chráni, pojí, zohreje
rodinným krbom je
obydlie

Alexandra Magerová (8.D)

Timea Palenčárová (7.D)

Poviedky

A čo môj čarovný prútik?

Mama mi spomínala, že k nim do školy prišiel nový žiak z Ukrajiny. Prišiel sem len s mamou pred pár týždňami. Je ôsmak – ako ja. Volá sa Jurij. Sedí v prvej lavici. Hovorila, že je stále vážny, nerozpráva so spolužiakmi, nesmeje sa a nepozera s nimi cez prestávky vtipné videá.

Ako by som sa cítil ja? V cudzej krajine, kde nikoho nepoznám. Z domu by som mal len jeden kufor s pár tričkami a nohavicami. Nasťahoval by som sa do cudzieho bytu plného nechcených a odložených vecí. Svoje knihy a spomienky by som musel nechať doma. Aj otca a súrodencov. Starých rodičov, bratrancov a sesternice. Susedov a kamarátov. Psa a králiku. Zárubňu, kde mama kreslila čiarky, keď som narástol.

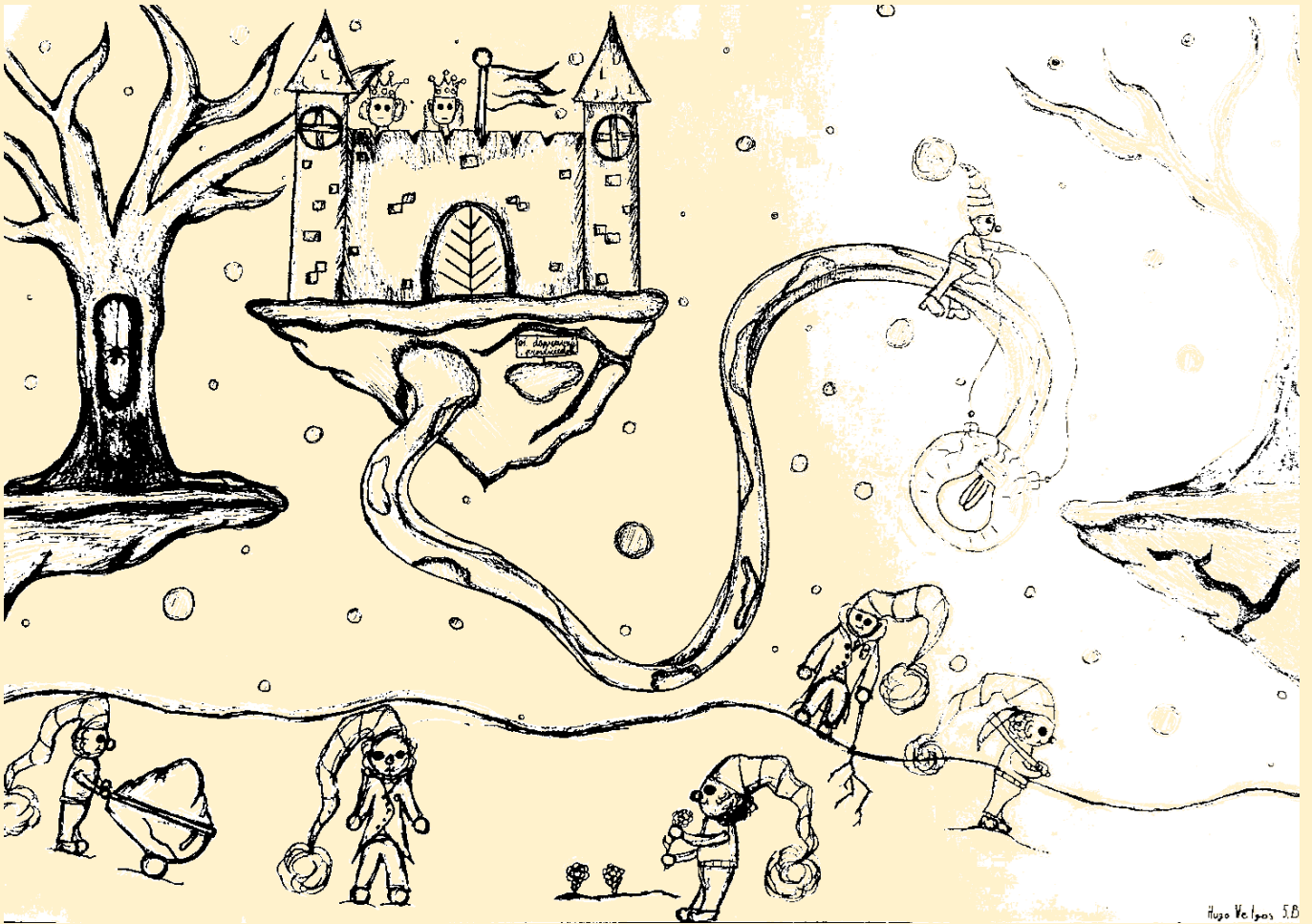
Chodil by som do školy, kde nikoho nepoznám. Isto by boli milí. Ale ja by som ich možno videl ako mimozemšťanov, ktorí sa ku mne skláňajú a nezrozumiteľnou rečou mi hovoria: „Uitaj edzi ai! Úame, e a tu ueš íit' doe!“ V taške by mi ležali učebnice napísané čudným písmom, v jedálni by mi ponúkali zvláštne jedlá, ktoré nepoznám, v obchode by som nebol schopný nájsť ani zubnú pastu.

Vojna na Ukrajine trvá už 280 dní. Jurij vraj prišiel z oblasti, v ktorej sa veľa bojovalo. Koľko nocí strávil niekde v úkryte? Čo videl, počul? Nechcem to vedieť. No nedá mi to. Pozriem si správy a vidím krátery po výbuchoch. Pokrivený bicykel. Strapatého psíka uprostred ulice plnej dier a odhodенých vecí. Okolo stoja opustené autá so sfúknutými pneumatikami, rozbitými oknami a dierami po guľkách vo dverách. Okná na panelákoch sú polepené novinovým papierom. Sú tam siví ľudia, sivé nebo, Sivé všetko. V akomsi meste znova nemajú elektrinu a pritom tam vonku mrzne. Keď nám v lete počas búrky nešla elektrina, celkom sa mi to páčilo. Iba pri sviečke sme hrali karty. Jurij pri sviečke karty určite nehral.

Večer spokojne ležím v posteli, cez strešné okno sa dívam na mesiac. Za stenou je sestra a cez chodbu zase naši. Všetko je na svojom mieste. Môj neporiadok na stole, z ktorého je mama nešťastná. Pod posteľou v nabíjačke mobil. V skrini za tričkami schovaný vianočný darček pre sestru. Budík na nočnom stolíku. Vonku breše Orest. Asi zase naháňa susedove mačky. Trápi ma len neurobená úloha z matiky. Obyčajný večer. Jurij možno pozerá na mesiac tiež. Ale jeho myšlienky sú určite iné. Keby som mal čarovný prútik...

Jakub Kvokačka (8.D)

1. miesto v celoslovenskej súťaži Slovo

Hugo Velgos (5.B)

Profesionál

Všetko šlo podľa plánu. Sláčikové a dychové nástroje si ladili tóny podľa veľkého čierneho krídla, speváci si rozvíčovali hlas na jednoduchých stupniciach. Všetci boli oblečení rovnako: ženy v šatách, muži v oblekoch.

Najviac vyčnievala dirigentka Lucia. Tridsaťdvaročná žena mala oblečené červené šaty po zem, posiate drobnými čiernymi kvetmi. Hnedé vlasy lemovala červená zamatová čelenka. Bolo vidieť jemné zlaté náušnice. O niečom diskutovala s prvým huslistom. Vtom jej zazvonil telefón.

„Ahoj,“

„Viliam?“ dirigentke sa od zdesenia zatočila hlava, „čo máš s hlasom?“

Viliam bol sólový spevák. Mal na muža veľmi vysoký hlas. Ten ladil s jeho výzorom - bol chudý a tmavohnedé vlasy mal vždy ulízané na pravú stranu.

„Stratil som ho.“

„Ale veď zajtra máme koncert! Program je už vytlačený...“

„Našiel som za seba náhradu,“

„Vážne? Kto to je?“

„Nepoznám ho úplne osobne...“ ostýchal sa spevák,

Dirigentka naliehala.

„Odporučil mi ho divadelný zvukár Jožko. Vraj dobre spieva a-pieseň pozná. Príde dnes na skúšku. Malo by to byť v poriadku.“

Lucia dupočúvala—a zložila telefón. Zamávala dirigentskou paličkou a všetci okamžite stíchli.

„Namiesto Viliama by dnes mal prísť náhradník. Je starší a skúsenejší. Prosím, správajte sa profesionálne, nech si nenarobíme hanbu. Program—sa nemení. Ďakujem.“

Otočila sa k prvému huslistovi. Na jej tvári bolo vidieť-nepokoj.

Zdvihla dirigentskú paličku. Hudobníci sa pripravili, speváci otvorili noty. Čakali na povel. Palička ticho odrátala štyri doby.

Skladba odznela podľa predstáv.

„Dobrý!“ ozvalo sa z ničoho nič veselo od dverí.

Lucia zložila paličku. Otočila sa. Na opačnej strane sály stál starší pán. Biela brada mu siahala do pol hrude, na hlave nemal žiadne vlasy. Hrubé okrúhle okuliare zelenej farby sa mu šmýkali zo špicatého nosa. Spod úzkeho červeného trička mu vytrčalo brucho. Skrýval ho poťahovaním riflí.

Pán si prezrel hudobníkov v oblekoch a zasmial sa:

„Mal som prísť aj na skúšku slušne oblečený? Som nevedel!“

Lucii. sa nesmiala. Obzvlášť, keď vyšiel hore na javisko a podal jej ruku.

„Karol Horanský“

Nestihla otvoriť ústa a už odbehol k mikrofónu. Poklopal po ňom prstom. Keď zistil, že funguje, zakričal:

„Čau, Joži! Si tam? Ja som už tu!“

Celou sálou sa rozľahlo prenikavé pískanie z reproduktorov. Nakoniec sa zvukárovi podarilo prehovoriť:

„Áno, som tu. Neľukaj, prstom po mikrofóne. Ďakujem.“

Karlovi upozornenie na dobrej nálade neubralo.

„Tak čo,“ obrátil sa na dirigentku, „začneme?“

Lucia si vzdychla, no predsa len zdvihla paličku. Odrátala prvé štyri doby a orchester začal hrať. Palička ukázala na priečne flauty. Ďalšie na rade boli husle, potom klarinety. Všetci zahrli svoj part. Prišiel rad na sólistu. Palička naňho ukázala a on bol ticho.

„Jáj, to už?“ prekvapil sa.

Dirigentka prikývla. Opäť zdvihla paličku. Keď klarinety dohrali sólo, prišiel rad na speváka. Otvoril ústa a začal spievať. Spieval veľmi dobre, a hoci si občas pomohol papierom, pieseň vedel skoro naspamäť. Úplne bezproblémovo to nešlo. Pán Horanský išiel úplne mimo rytmu. Raz spieval prirýchlo, inokedy zas spomalil. Lucia opäť ukončila skladbu v polovici. Karol sa na ňu prekvapene pozrel.

„Pán Horanský,“ obrátila sa naňho, „Orchester dirigujem ja. Pozerajte, prosím, na mňa a spievajte spoločne s ostatnými.“

„Som sólista!“ nechápal, „tempo skladby určujem ja!“

Lucia prevrátila oči a nasadila tempo. Ako inak, Karol ho zmenil hneď, ako začal spievať. Poriadne zrýchlil. Pohľady všetkých hudobníkov padli na dirigentku. Prispôsobila sa jeho spevu. Nebolo to ale naddho. O chvíľu sa Karol rozhodol, že tempo je naňho príliš rýchle a výrazne spomalil. Po zmätených pohľadoch hráčov Lucia spomalila tiež. Po ďalšom zrýchlení to jednoducho vzdala a porazene zložila paličku. Zvuk orchestra sa zatriasol. Hráči sa potichu rozosmiali. Len pán Horanský, ako veľký profesionál, spieval ďalej. Nič ho nedokázalo vyrušiť. Ani to, že sa jednotliví hráči začali postupne odpájať. Skladba sa konečne skončila. Všetci stíchli, čakali na Karolovu reakciu. Lucia si vzdychla a pokrútila hlavou. Karol zneistene pozrel na mikrofón. Opäť po ňom poklopil:

„Jožko, bolo ma počuť?“

Ema Michelčíková (8.D)

Ema Michelčíková (8.D)

2. miesto v celoslovenskej súťaži Szabóov grafický Lučenec

Nezabúdajte na symboly zo zadnej strany

Musel som napísať aj stav materiálu. Trochu problém, no pomyslel som si, že iba napíšem svoje meno najškaredšie, ako sa dá.

„zachovalá/pošk. zubnou pastou.“ Nie moja najpyšnejšia chvíľka, priznám sa. No pochybovať o živote sa nedalo, bolo viac údajov na doplnenie.

Znenazdajky som začul zvuk notifikácie, niekto mi poslal správu. „Už si doma? Chcem ťa preskúšať.“ Bola od Otta (pod prezývkou zvaného ako oT_To), istého chlapca z Kanady. Stretol som ho v hre a píšem si s ním už cez 5 mesiacov. Komunikovať anglicky mi nevedí a trochu viem aj po francúzsky. Vtedy som sa príliš silno plesol po čele: „Olympiáda!“ Takmer som skríkol na celú triedu. Ponúkol mi, že ma na súťaž preskúša, keďže hlavnou témou je (koincidenčne) jeho rodná zem. No čas sa krátil a mne sa do toho bohvie ako nechcelo...

„Alex, čo to tam píšeš?“ chichúňal sa Šimon, „daj to sem!“ Vytrhol mi atlas z rúk. Pre mňa každodennosť. „Zubná pasta? Si až taký hlúpy, že ti na to kvapla pasta?“ Aj ostatní začali byť zvedaví, no tentoraz som sa držal: „Ahaa, tak preto máš vždy špinavé handry, nevieš si umyť zuby v pyžame. Už rozumiem.“ „Kto ti dal právo rozprávať?!“ „A žiť!“ „Chod' si umyť zúbky pod paplónik!“ kričali po mne.

Zazvonilo. Naozaj som odišiel domov. Očividne nikto nepochopil moju logiku. Doma som zavolať Ottovi. „No čau, mám len pár minút, lebo som celkom unavený. Máme však ešte trochu času,“ povedal. Ja som mu s východoeurópskym prízvukom odpovedal: „Ja len volám, že ma skúšať nemusíš. Veľmi ti ďakujem za ochotu, ale myslím, že to viem.“ Nevedel som nič. Navyše, Šimon sa na olympiádu tiež prihlásil (nie som v najlepšej pozícii). Trochu sme sa porozprávali, dal mi nejaké tipy a zaujímavé informácie o Kanade, poprial mi veľa šťastia a zložil. Ešte som sa ho spýtal na umývanie zubov v posteli. Vraj je to tam úplne normálne. Ha!

V škole som sa Šimonovi pred olympiádou ešte stihol vysmiať: „Hej, vedel si, že tvoje IQ je nižšie ako IQ priemerného Kanad'ana? Konceptu umývania zubov na pohodlnom mieste rozumejú, ty zrejme nie...“ Prekríkol ma: „Ticho tam dole, krpec, si irelevantný!“ Než som niečo povedal, odišiel. Popod nos si mumlal niečo ako: „Uvidíš, len sa teš.“

Prišiel čas. „Aspoň vymeškám dejepis,“ pomyslel som si. Dali nám nejaký džús a tyčinky. Pre celiakiu, na ktorú si zatiaľ iba zvykám, som si vypýtal bezlepkovú. V koši bola len jedna odlišná od ostatných, vraj si ju tá učiteľka s košíkom ani len nevšimla. „Milí geografovia, radi by sme sa vám prihovoriť na začiatok krajského kola...“ Vzadu sedel Šimon. V plnej kráse balil nejaké deviatačky (iste si mysleli, že aj on je deviatok vzhľadom na jeho klamlivú výšku). Nevšimol si ma, ale už len z pohľadu na neho sa mi urobilo nevoľno. Vlastne mi bolo nevoľno, aj keď som sa pozrel preč. „... prajeme vám všetkým veľa šťastia. Teraz sa prosím rozíd'te do priradených tried.“ Bolo mi fakt zle, ale nemohol som s tým nič robiť. Išiel som do 4.B a usadil sa. „Došľaka!“ potichu som zahrešil, keď do triedy vošiel Šimon. No zrejme si ma opäť nevšimol. Ani som sa nenazdal a test začal. „V

tajničke sú ukrytí slovenskí aj svetoví bádatelia...“ zrazu mi spadla hlava na stôl. „Si v poriadku?“ spýtal sa ma „dozorca“. „Ehm, áno,“ odpovedal som nesmelou, „len musím ísť na chvíľu na toaletu.“ Podozrivo sa poobzeral, či so sebou neberiem mobil, no keď ho našiel na lavici, pustil ma. Šimon sa smial. Nevidel som ho, no vedel som to. Najprv som vracal. Potom som dostal hnačku a zase som vracal. Bol som dehydratovaný a neveril som, že voda z vodovodu je pitná. „Risknem to.“ Trochu som si odpil. Potom znova. A ešte trochu. Asi som vypil Kaspické more. Trochu som to vyvracal a vrátil som sa. „Prešlo tridsať minút?!“ Takmer som skríkol, keď som uvidel hodinky. Nikomu moja neprítomnosť zrejme neprekážala. „Deti, o päť minút budeme končiť, dopíšte a odovzdajte,“ povedal prispaný dozorca. Napokon som test odovzdal so štvrtinou nedokončenou. Super. Na druhej strane, aspoň mi už nebolo zle. Z obeda som sa odhlásil, nechcel som predsa zažiť svoju epizódku zas.

„Hej, je polnoc, ale nespím haha. Ako sa máš?“ prišla mi notifikácia. Najhorší moment, práve som si pozeral výsledky z olympiády. Chcelo sa mi niečo rozbiť a mobil sa mi akosi zjavil v rukách. Otto sa rozhodol, že mi potrápi závity francúzštinou. Vrelá vďaka. „Ja zle, školu som dokašľal a obed bol hnusný,“ napísal bez toho, aby počkal na moju odpoveď, „mám fotku, pozri na ten odpad!“ Potreboval som sa rozptýliť, tak som ju roztvoril. V Amerike nemajú bohvieaké školské obedy, to je všeobecná známosť, zrejme na tom Kanada nie je o nič lepšie: starý kel, nekvalitné čokoládové mlieko, cheeseburger, kúsok žltého melóna (omylom ponorené v syre z cheeseburgera) a nejaká tyčinka. Chvíľu som na to hľadel a uvedomoval si, že je to aspoň stokrát lepšie než obed v našej škole. Jedno mi však nešlo do hlavy. Tá tyčinka sa podobala tej, ktorú som mal na súťaži. Priblížil som si fotku a naozaj, bola to ona. No keď som na zadnej strane uvidel zelené znaky mlieka, klasu a červený znak preškrtnutého cukru, vedel som, ktorá bije. Tak silno som kopol do stola, že až po mne začal kričať oco. „To preto mi bolo zle, Šimon do košíka hodil tyčinku s lepkom. A ja idiot som si ani neprečítal zloženie.“ Najhoršie bolo, že všetci ostatní boli zrejme úplne tupí, lebo aj keď som štvrtinu testu nedokončil, bol som štvrtý. Ten istý počet bodov ako Šimon, ale horší čas. Mobil som hodil na posteľ a znova kopol do stola. „Alex!“ zvriskol

oco, keď otvoril dvere, „poslednýkrát! Rozumieš?!“ Pokýval som hlavou a ľahol si na zem. Šach mat. No ešte som mal čas na pomstu. Svitlo mi, nejako ho ponížim zubnou pastou, nemalo by to byť náročné. Konečne som sa cítil lepšie. Nakoniec som do stola kopol ešte raz, z plnej sily, pre šťastie.

Andrej Hrabovecký (8.D)

Liana Lipovská (8.A)

Rozčarovaná

Pozerela som sa na hodinky. 14:54. Stála som pred obchodom, akoby som plánovala nejaký zločin. Čakala som na mamu už pol hodinu. Povedala, že ak bude meškať, mám ísť do vnútra sama a spraviť si prieskum.

Aj som chcela, ale zbadala som spolužiačku Melissu. Nemá ma rada. Vlastne ani ja ju. Nad všetkými sa povyšuje a myslí si, že keď má bohatých rodičov, môže mať všetko.

Prvé topánky na vysokom opätku.

Melissa vie všetko o každej živej duši v škole. Má svojich poskokov a tajné zdroje. Keby ma videla, vysmiala by sa mi. V škole máme totiž ples, ktorý sa koná

každý rok. Tešia sa naň žiaci aj učitelia. Upratovačky úplne nadšené nie sú. Minulý rok bola po celej telocvični rozliata malinovka a nejakí siedmáci si doniesli konfety. Rozmočili sa v sladkej vode. Mamino poklepanie po pleci ma zo spomienky vytrhlo.

Vošli sme do obchodu. Melissa tam už, našťastie, nebola. Chvíľu som sa prechádzala po obchode. Vybrala som si asi štyri páry. Všetky som vyskúšala, no ani jedny mi nesadli. Mame sa väčšina nepáčila. Pri odkladaní jednych topánok späť do regálu som zazrela moje vysnívané topánky. Vzala som si správne číslo a išla ich hneď vyskúšať. Sadli mi na nohu ako uliate. Cítila som sa ako Popoluška. Keď som bola malá, vždy som chcela byť ako ona. Mať krásne šaty, upravené vlasy, makeup a na nohách pohodlné topánky. Ako 5-ročná som si predstavovala, ako raz pôjdem na ples, pretancujem celú noc a odídem s oboma „črievičkami“ domov. Záver som si jemne upravila.

Konečne bola s mojím výberom spokojná aj mama. Stáli o čosi viac, ale na základe mojich sľubov s pomáhaním pri domácich prácach mi ich mama dovolila. Plus som sľúbila, že sa postarám o brata, keď pôjdu s ockom na víkend preč.

Moje natešenie netrvalo dlho. Brat sa chcel celý víkend hrať s vláčikom. Snažila som sa mu vysvetliť, že sa môže hrať aj sám, ale nechápal to. Narúšal moje veľkolepé prípravy na ples. Mali sme ho mať v pondelok - posledný deň pred prázdninami. S kamoškou sme sa dohodli, že sa stretneme tesne pred začiatkom a pôjdeme tam spolu. Aby sme nečelili zrakom ostatných osamote.

Príprava mi v pondelok prekvapivo netrvala dlho. Rozhodla som sa, že si topánky obujem až v škole. Nechcela som ich hneď cestou poškodiť. S kamarátkou sme sa stretli presne tak, ako sme plánovali. Prišli sme do šatní a prezuli sa. Stretli sme tam aj Melissu s jej bandou. Povedala som si, že tento večer mi nepokazí a nebudem sa ňou zaoberať. Moje topánky boli veľmi pohodlné a na moje prekvapenie som v nich vedela stabilne chodiť.

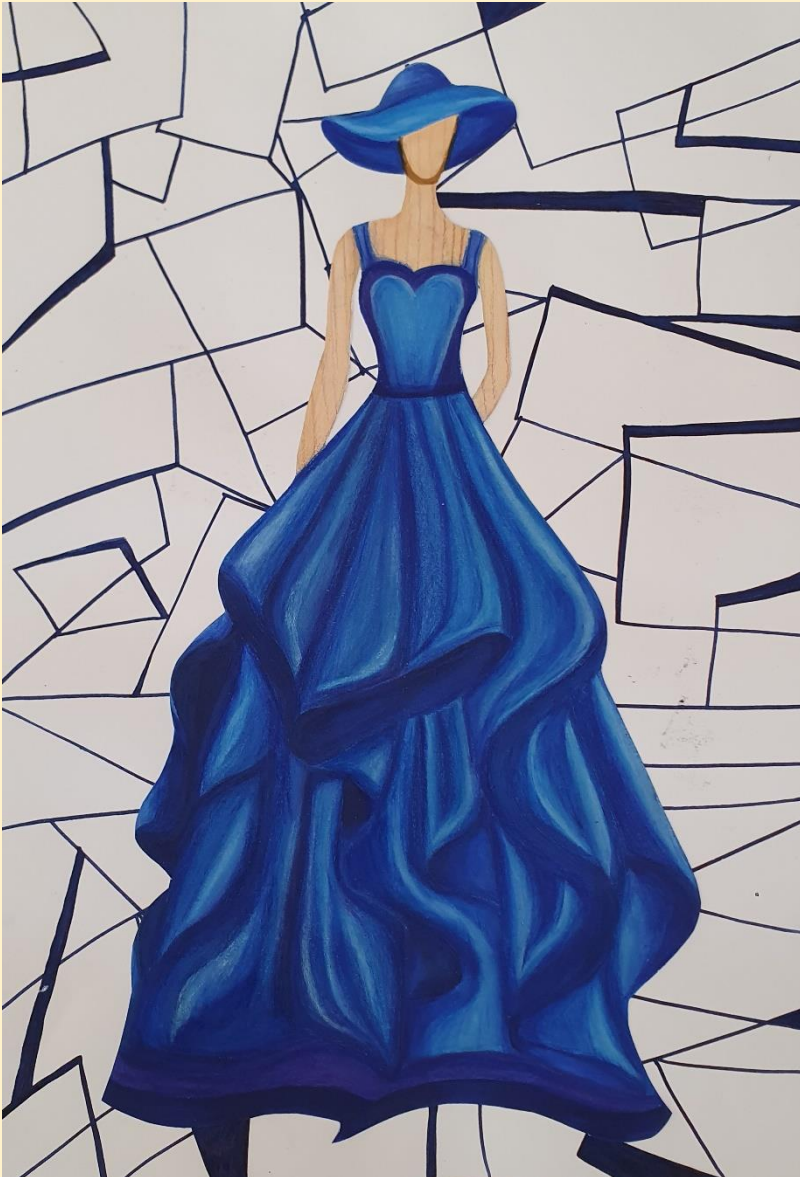
Po pár krokoch som to musela prehodnotiť. Tlak sa zväčšoval a zväčšoval. Snažila som sa to ignorovať, ale bolesť bola neznesiteľná. Hneď, keď som sa dotrepala do telocvične, som si ich vyzula.

„Aspoň na chvíľu,“ pomyslela som si „pokiaľ to oficiálne nezačne.“

Aj som to tak spravila. Slávnostne nás privítali a pozvali na prvé tanečné kolo. Opäť som si obula svoje nádherne vyzerajúce, no bolestivé topánky. Nevedela som sa v nich hýbať a odtlaky nad päťami začali pulzovať. V duchu som už vytáčala mamino číslo.

„Čo si sa zbláznila, Kristína?!“ kričala na mňa kamoška, „nemôžeš hneď na začiatku odísť a hlavne ma tu nesmieš nechať samu s Melissou. Veď ma o chvíľu prebodne pohľadom.“

„A mňa prebodne pohľadom každý, kto uvidí, ako 'tancujem'.“

Jedna ulita pre Annu

„Tak si ich daj dole a tancuj bosá,“ namietala.

„Dobre, môžem to vyskúšať. Mám dosť dlhé šaty?“

„Áno, neboj, nikto si nič ani len nevšimne.“

Prvú pesničku som si veľmi neužila, ale čím dlhšie hudba hrala, tým viac som sa cítila ako Popoluška.

Emma Ligusová (9.C)

Ilustrácia:

Daniela Beňová (8.A)

*Čestné uznanie
v celoslovenskej súťaži
Talent – umenie – kumšt*

„Ticho, prosím,“ povedala pani učiteľka striktným hlasom, „chcela by som vám predstaviť novú spolužiačku. Prosím, správajte sa ku nej pekne, pochádza z nižších pomerov.“ Potom išla k dverám: „Anna, pod’ do triedy.“

Hneď po učiteľkinom príhovore v triede znova zavládol hluk ako obyčajne. Anna si sadla do prvej lavice. O chvíľu zazvonilo na prvú hodinu, slovenčinu. Celú hodinu som si všimala len jej správanie. Hanbila sa prihlásiť a hovoriť pred celou triedou, no vždy, keď ju pani učiteľka vyvolala, vedela odpovedať na každú otázku presne do detailu.

Na ďalšej prestávke triedne krásavice ihneď okomentovali jej nedokonalosti. Mala oblečené minimálne päťkrát vynosené oblečenie, školské pomôcky ako po starých rodičoch. Čakala som, kým k nej niekto príde a začne sa s ňou rozprávať. To sa ale nestalo, a tak som sa rozhodla ísť sa jej predstaviť. Nebola veľmi zhovorčivá, ale veľmi milá. Predstavila som jej moju školu a ako to na nej chodí. Ona mi na oplátku porozprávala, že býva v jednoizbovom byte v odľahlejšie časti mesta. Rozprávala mi, že býva s dvoma o štyri a o päť rokov staršími sestrami, s ktorými si dobre nerozumie a dosť často jej robia naschvály. Viac neodhalila.

Musím uznať, že mi Anna veľmi pripomínala Popolušku. V detstve som tú rozprávku mala veľmi rada. Mohla som ju pokojne počúvať aj štyrikrát do dňa, no nikdy ma neomrzela. Vždy ma fascinovalo, koľko verzií existuje. Prisahám, že bolo málo verzií, ktoré by som nečítala alebo nepočula.

Počas ďalších dní v škole sme sa rozprávali čím ďalej viac. Dokonca som si k nej aj presadla. Pre moju triedu som očividne bola divná, no ja som bola rada, že sa s niekým môžem normálne rozprávať. Dievčatá v našej triede totiž boli celkom veľké klebetnice. Anna mi rozprávala napríklad o tom, že jej rodičia mali kedysi statok a predávali domáce výrobky. To však neskôr vyšlo z módy a ľudia si začali kupovať potraviny z obchodu. Museli si pobrať množstvo hypoték, aby mohli pokračovať. Aj tak to nevydržalo dlho. Farmu museli zatvoriť a zvieratá predať. Z peňazí vyplatili iba pár dlhov.

Raz Anna cestou zo školy videla na múre v parku niečo svietiť. Zlatistá žiara presvitala cez listy rastúce pozdĺž múru. Najprv si myslela, že ide len o nejakú zabudnutú baterku. Čím viac neznámy objekt pozorovala, tým jej prišla žiara ostrejšia a na baterku nepravideľná. Nakoniec sa odhodlala podísť bližšie a odkryla listy. Bola tam obyčajná ulitová mušľa. Anna bola najprv mierne

sklamaná, no došlo jej, že mušľa musí byť nejakým spôsobom kúzelná. Rozhodla sa nechať si ju na horšie časy.

Hoci ju nečakalo vrele privítanie od celej triedy, nejako sa k nám zaradila a všetko išlo celkom normálne.

Po nejakom čase si Anna začala nosiť na desiatu menej jedla ako normálne. Namiesto dózy s nejakým pečivom alebo koláčom si nosila už len jedno jablko. „Musíme šetriť,“ oznámila mi nesmelo. Povedala som si, že sa s ňou budem o svoju desiatu deliť. Do zošitov písala veľmi malým písmom, aby jej vydržali čo najdlhšie. Spolužiaci nepomáhali. Anna ich posmešky prijímala naďalej s pokojom Popolušky.

Raz mi priniesla ukázať mušľu, ktorú našla v parku. Dlho sme ju skúmali. „Možno je kúzelná ako tri Popoluškine oriešky,“ zavtipkovala som. Nechápavo na mňa pozrela. Anna totiž rozprávku o Popoluške nikdy nepočula.

Prešli dva týždne. Anna bola stále smutnejšia a bolo na nej vidieť, že ju už nebaví chodiť do školy a znášať povýšenecké správanie spolužiakov. Navyše aj doma si jej sestry z nej robili srandu stále viac, jej rodičia mali stále menej peňazí.

Jedno popoludnie, po príchode zo školy, si sadla na koberec a hodila mušľu na zem. Poradila som jej to. Tá sa síce rozbila na tri kúsky, no nič viac. Žiadne prekvapenie. Len zablikalo slabé svetielko. Anne zmizol úsmev z tváre.

„Rodičia budú musieť predať aj náš malý bytík,“ oznámila mi na veľkej prestávke. Z Anninho smútku mi vôbec nebolo do spevu. Moji rodičia vždy vedia spozorovať, že ma niečo trápi. Vyrozprávala som im celý príbeh kamarátky Anny. „Mohli by bývať v domčeku, ktorý sme zdedili po starých rodičoch. Ako chalupu ho využívame aj tak veľmi málo.“

Na ďalší deň spolužiakov prestala zaujímať a pár z nich sa s ňou dokonca začalo rozprávať. Naši rodičia sa dohodli. Anniny rodičia mohli predať svoj byt a nastáhovať sa na istý čas do našej chaty. Peniazmi z predaja dokázali vyplatiť takmer všetky dlhy.

Po krátkom čase mi Anna s radosťou povedala, že jej rodičia našli novú prácu. Stačil polrok a presťahovali sa do slušného štvorizbového bytu. Jej sestry ju

konečne uznali a naša trieda sa jej už neposmievala. Z Anny sa stalo veselé dievča. Rozdávala dobrú náladu všetkým okolo.

A ja stále tvrdím, že sa to všetko stalo vďaka ulite. Určite je kúzelná, veď mi priniesla najlepšiu kamarátku.

Lenka Žarnayová (8.D)

Čestné uznanie v celoslovenskej súťaži Literárne Košice 2023

Veronika Neupauerová (8.B)

Jeden krok pre človeka, desať krokov pre myš

Počas toho, ako mi na plechovke vyschýnala pod zapadajúcim slnkom posledná vrstva červenej farby, som sedela na obrubníku a myslela na cestu do vesmíru. Na všetko, čo tam uvidím. Môj svet bol doteraz dosť malý. Život na ulici nie je ľahký. Je ťažké dosiahnuť svoje ciele, ak sa musíte sústrediť hlavne na prežitie. Situácia

stále nie je ideálna, no konečne sa cítim bezpečne a neobávam sa každý deň, či vôbec prežijem (iba každý druhý).

Prúd myšlienok prerušil alarm v tvare vajíčka. Našla som ho pri kontajneri. Skontrolovala som plechovku - po troch vrstvách farby už ilustrácia nepresvitala. Bola som prekvapená. Zvládla som to ako profík.

Plechovka od fazúl síce nepripomínala kozmickú loď ľudí, no myši postačila. Vyrezala som otvor v tvare obdĺžnika a prekryla ho fóliou. Aby som videla vo vesmíre všetko. Vopchala som do nej pierka a vatu pre pohodlie a do rohu som si prilepila malú kartónovú krabicu, ktorú som si sama vyrobila. Do nej som napchala všetky svoje zásoby nazbierané za posledných pár mesiacov. Naozaj mi už nič nechýbalo. Len na svoju loď namaľovať obľúbený vzor - bodky. Zobrala som štetec a začala ním na povrchu vyschnutej farby krúžiť. Vzor som prvýkrát videla v záhrade ľudí, ktorí mali dcéru. Hrala sa s plastovými taniermi a príborom, dokonca aj s plastovým jedlom. Nepochopila som pointu hry, ale zaujali ma jej červené hrnčeky s bielymi bodkami. Záhradu som po zahliadnutí kocúra ihneď opustila. Terorizoval ma päť mesiacov. Stihla som aspoň schmatnúť tyčinku ležiacu v tráve.

Dokončila som poslednú bodku. Bohužiaľ, nevyšlo to tak, ako som to plánovala. Lacné farby sa zmiešali. Výsledkom boli ružové bodky. Rozhodla som sa s tým radšej zmieriť, aby mi to nezničilo zážitok. Plechovku som dotiahla do parku, pod strom. Tam na mňa mala čakať. Ostávalo získať balóny z trhov na letnom festivale.

Bola skoro úplná tma - trhy zatvárali - a ja som nemala veľa času. To mi vyhovovalo. Ľudia nemali energiu a neočakávali žiadne problémy. Rýchlo som sa vyšplhala po stene stánku s balónmi a začala hrýzť do šnúrok, ktorými boli priviazané k stánku.

Keď som ich rozhryzla, mala som pocit, že vzlietnem na mieste, no rýchlo som sa pár balónov zbavila a zvyšok sa mi podarilo dovliecť k plechovke. Balóny som priviazala k vetve kríka, do plechovky nahádzala kamene, aby nevzlietla bezo mňa.

Vesmírna loď bola pripravená na odlet. Vytiahla som ju do stredu parku a pozrela sa na oblohu.

„Som pripravená.“

Kedysi toto bol môj najkrajší sen, teraz to bude moja najkrajšia realita.

Zuzana Višňovská (8.D)

Matúš Roba (7.D)

Ocenená práca v okresnom kole súťaže Vesmír očami detí

Kam to jeden dotiahne

„To je vrchol!“

Strážmajster Mastersonman zúril. Jeho zježené fúzy ma nedokázali prinútiť, aby som ho bral vážne a fakt, že sme sedeli v jeho kancelárii, tomu rozhodne nepomáhal. Navyše, strážmajstrova Connexa, vec, ktorá predstavovala

zhmotnenie jeho osobnej sily od desiateho roku života, bol hračkársky nahrávač zvuku v tvare jahôdky.

Muž zafučal a dopadol na stoličku: „Za mesiac päť krádeží najnižšieho stupňa, vlámanie do Centrály kamerového systému trinásťkrát najmenej, tri neprofesionálne vniknutia do domu a ešte sa ti pripisuje zneškodnenie Connexy jedného dievčaťa, čo teraz stojí bez pohybu na stanici.“

Obvinenia som si vypočul, lebo boli pravdivé, ale pri poslednom ma zdvihlo zo stoličky: „To nemyslíte vážne! Nikomu by som neublížil!“

„Žiaľ, je to tak. Podozrenie padalo na kde-koho, no prednedávnom som dostal anonymný tip. Ukazoval na teba.“

Snažil som sa ovládnuť a pomyslel som si na neškodného, prihlúpleho poliša, ktorým Mastersonman zvykol byť. Hneď mi to vylepšilo náladu.

„René Gastark, štrnásťročný, do minulého mesiaca s čistým štítom. Od znehybnenia Mateje Tomášikovej uplynul takisto mesiac. Príliš podozrivé, aby to bola náhoda. Zatiaľ sa k tomu nevyjadrím, ale ešte jedna trestná činnosť a pôjdeš do polepšovne. Mimochodom, zastavil sa aj vrchný kontrolér Xalеровský a požiadal o jedno malé posedenie. S tebou,“ zakončil naše stretnutie.

„Beriem na vedomie.“ Zaplesol som za sebou dvere. Nervovať sa s ujom od Centrály kamier sa mi nechcelo. Obzvlášť, keď ma pristihol pri trinástich pokusoch vlámania. Z trinástich.

Dorazil som domov, kde ma čakalo moje dvojča Gabika a spolužiak Štefan. S Gabčou sme nezdieľali žiadnu dvojičkovskú intuíciu, nakoľko sme sa narodili mame počas cesty okolo sveta - presne v bode dátumovej hranice, čiže bola odo mňa o dvadsaťtri hodín a päťdesiattri minút staršia. S Pištom som bol, naopak, dobrý kamoš, kým to neskazili moje zločinecké nájazdy.

„Rodičia sa vrátia až večer,“ zavrčala na privítanie sestra a zavrela sa v izbe, aby mohla cvičiť na saxofóne a nemusela byť so mnou.

„Čau, kamoško, jak ide život? Doniesol som ti domky a učivo,“ o niečo srdečnejšie pozdravil Štefan.

„Tiež ťa rád vidím,“ kamarátsky som ho štuchol do chrbta.

Doma som mal pocit, že zo mňa niečo spadlo. Zrazu mi všetky výtržníctva prišli nezmyselné. Nevedel som vypátrať príčinu, ale cítil som sa tak zakaždým, keď som sa vrátil domov. Zhodil som zo stola kôpku úradných dokumentov a urobil priestor pre školské záležitosti. S Pištom som prešiel všetko učivo a potom som ho to naučil. Hoci bol zo mňa posledný mesiac bandita, Pišta vo vedomostiach zaostával ďaleko za mnou.

„To boli časy, keď sme žili svoj život a ty si sa neflákal kde-kade.“

„Jednoznačne si mal od koho opisovať,“ pobavene som sa zasmial.

Dobrá vôľa ma opustila. Ucítil som rapčanie vo všetkých kĺboch a moja hlava sa otočila okolo svojej osi. Osemkrát.

„Si vpoho?“ znepokojene si ma premeral Pišta.

„Hej, nič hrozné,“ zahovoril som to.

Od pravdy to malo ďaleko a jemu to bolo jasné. Najhoršie malo len prísť. Pulz srdca sa mi zmenil a zároveň dostalo moje telo pravidelný tik.

„Musím na vecko,“ vyhrkol som v chvate a utiekol som ku Gabike.

„Čo to má byť?!“ vybafla podráždene, keď som sa z ničoho nič pred ňou rozcapil na podlahe. Spustila saxofón a chystala sa na mravoučnú prednášku o súkromí a o tom, že kým som nemal dočinenia so zločinom, bol zo mňa taký skvelý brat, no nedal som jej príležitosť. Neviditeľná ťarcha, ktorá sa mi z ničoho nič ocitla na pleciach ma prinútila konať iracionálne. Zhodil som sestru na zem, schmatol metronóm, zastavil jeho ťukanie a vybehol z bytu. Ako profesionálny zlodej, pristihnutý pri čine. Ťarcha sa zmenila na pud. Rozbehol som sa ďaleko preč.

Zastal som, až keď sa bytovky navôkol sfarbili od zapadajúceho slnka. Bol som našťvaný na svojich rodičov. Bolo ich povinnosťou vybrať predmet, ktorý bude mojou Connexou a oni vybrali metronóm. Nič praktické. Žiadne náramkové hodinky, ceruzu alebo pár ponožiek. Navyše trvali na tom, aby si metronóm robil svoju prácu a nemohol som ho ani nosiť do školy. Neznáma váha ma opustila a ja som znovu nechápal, kde sa vo mne nabral ten bes, ktorý ma donútil ublížiť Gabike. Stratený v nahnevanom smútku som sa rozhliadol.

Došiel som až na mestskú stanicu. Bola prázdna, čo ma zarazilo. Potom som zbadal dôvod. Nehybná socha uprostred, zohýnajúca sa po svoju školskú tašku. Nie o veľa mladšia ako ja. Dúfal som, že sa mýlim, no vlakový preukaz, čo držala v pästi, napovedal niečo iné. Mateja Tomášiková. Dievča, z ktorého vraždy som obvinený. A predsa nebola mŕtva. Nahmatal som jej tep. Jej Connexa musela byť len poškodená. Premohla ma túžba pomôcť jej, sám neviem prečo. Dostal som geniálny nápad.

Pud prenikol cez celé telo. Neuvedomoval som si zreteľne, čo sa robí, až kým som sa neocitol pred vysvietenou tabuľou so záznamami všetkých kamier celého mesta. Znovu som sa vlámal do Centrálneho kamerového systému. S výčitkami svedomia a s výnimočne jasným cieľom. Moje prsty sa roztancovali po klávesnici. Podarilo sa mi vystopovať deň, keď bola naposledy videná pred znehybnením. Chodila do rovnakej školy. Šla normálne do školy a normálne zo školy. Pristavil som sa na jednom momente. Predtým, než nadobro zmeravela, sa rozprávala s nejakým mužom, potom sa hrabala v taške, vylovila z nej preukaz a budík a podala mu ich. Chlapa papier nezaujímal, vrátil jej ho, zato sa pristavil pri hodinkách. Chvíľu sa s nimi bavkal. Mateja sa sklonila po batoh, ale viac jej nebolo súdené. Muž sa čomusi zasmial a vrátil budík do tašky. Zaostril som na vec, ktorú si ponechal v dlani. Batéria. Prezrel som si mužovu tvár. Nekontrolovateľne som sa roztriasol. Vrchný kontrolér Xaleroský.

„Takže si odhalil moje malé tajomstvo, že?“

Pri cudzom hlase som nadskočil.

„Vy vrah!“ skríkol som.

„Ale, ale,“ zasmial sa zhovievavo muž, „nikdy mi to nedokážu. Navyše, ani nemôžu určiť, či tie rozkošné hodinky sú jej Connexa.“

Zaujal som bojový postoj. Pud dosiahol najvyššiu mieru.

„Radím ti, aby si šiel so mnou, ak nechceš čeliť ešte väčším problémom. Viem policajtov ľahko presvedčiť, že si sa nabúral do systému, aby si svoju stopu nahradil mojou.“

Zreval som ako ranené zviera a vrhol sa naňho. Zneškodnil som ho jediným úderom, ktorý mu zlomil ruku. Ostal v bezvedomí. Moje staré ja by neznieslo

fakt, že som ho možno zabil, ale vtedy sa vo mne nenachádzala štipka ľudskosti. Ignoroval som alarm, v obchode s elektronikou som aktivoval ďalšie poplašné zariadenie počas krádeže baterky a náhlil sa späť. Mesiac mi svietil na cestu, čo ma upozornilo na pokročilý nočný čas. Mateja sa ani nehla. Lapajúc po dychu som jej vysypal tašku, spomedzi učebníc oslobodil budík a vložil doň batériu. Dievča zostávalo meravé. Premklo ma zlé tušenie, že Xalerovský nahradil pravý budík replikou. Pozrel som na metronóm, ktorý som ukryl v zadnom (poriadne veľkom) vrecku nohavíc. Nič mi neprezradil. Nastavovač rýchlosti sa zrazu posunul o jeden dielik nižšie. Aj tep môjho srdca sa zrýchlil. Keď som prístroj na chvíľu spustil, vyšlo najavo, že bijú v jednom tempe. Prestavil som čas na budíku na dvanásť hodín a sedem minút noci. Mateja sa pohla. Zatackala sa, no zachytil som ju.

„Čo sa stalo?“ zašepkala omámene.

Posadil som ju na lavičku a vtisol jej do dlaní hodinky.

„Tvoja Connexa bola... hm... poškodená,“ oznámil som jej. Akékoľvek príznaky divokosti zo mňa okamžite vyprchali.

„Ja viem,“ odvetila utrápene.

„Tak prečo si ju dala tomu príšernému Xalerovskému?“ nerozumel som.

„Dal mi ultimátum, ktoré sa týkalo teba, René Gastark. Nemala som na výber.“

Načisto som stratil reč.

„Bola som dobre informovaná o jeho plánoch, preto sa ma chcel zbaviť,“ pokračovala Mateja. „Podarilo mu ovládnuť premietanie kamier až tak, že uvidel budúcnosť. V nej získa úlohu, ktorá môže ohroziť celý náš svet. V krátkom záblesku videl, ako sme ho my dvaja zastavili. V deň Spojenia nás uniesol a pridal nám druhú Connexu, aby nás oslabil. Ty si bol v bezvedomí. Ja som si vypočula celý jeho zámer. Viem, čo sú naše druhé Connexy.“

Prerušil ju vzdialený krik strážmajstra Mastersonmana, v ktorom sa mi vyhrážal polepšovňou.

„Teraz to myslí vážne,“ poznamenal som pre seba. „Predchádzajúci mesiac som sa akoby odtrhol z reťaze. Správal som sa ako zločinec,“ objasnil som prekvapenému dievčaťu.

Hneď si dala niečo dohromady: „Xalerovský zrejme ovplyvnil tvoju druhú Connexu. Dúfal, že ťa vyškrtnie z rovnice.“

Nečakane mi vrátila budík.

„Postrážiš mi ho. Si moja druhá Connexa. Takto s tebou budem v spojení.“

Majáky a húkačky policajných áut sa blížili. Čo sa má stať, stane sa. Pôjdem do polepšovne. Zmieril som sa s tým.

„Vrchný kontrolér skončil v nemocnici,“ zhrnul som, „z nápravne sa vrátim asi o štyri roky, čo bude v rovnakom čase, ako bude Xalerovský znovu schopný podlosti. Dovtedy obaja vyspejeme a budeme s ním bojovať.“

Prikývla a na lícach sa jej objavili jamky.

Rozhodol som sa pre posledný krok a vytiahol metronóm: „Zverujem ti ho.“

Poliši boli od nás už len pár blokov. Mateja sa ku mne otočila. Vedel som, čo chce. No žiadala povolenie. Vždy som si predstavoval, že ho budem iniciovať ja a donútim svoju budúcu priateľku šarmom, aby si myslela, že bola ona tá, ktorá začala. Teraz to bolo iné a dokonalejšie. Ona sa pýtala a ja som súhlasil. Naše pery sa krátko stretli a iskra sa usadila hlboko v srdciach.

„Ešte povedz,“ napadlo mi, „čo je moja druhá Connexa?“

Venovala mi svoj najkrajší pohľad a úsmev s nekonečnou hĺbkou.

Katarína Garberová (9.C)

3. miesto v celoslovenskej súťaži Literárne Košice 2023

Branislav Brea (7.C)

2. miesto v celoslovenskej súťaži Szabóov grafický Lučenec

Narodeninová oslava

Bol chladný decembrový podvečer. Sedela som na belasom gauči a pozerala telku. Sestra sa vo svojej izbe hrala s bábikami. Vedľa mňa, v hojdom kresle,

sedela stará mama. Strážila nás. Ocko bol na pracovnej ceste v zahraničí a mama mala nočnú. Bolo už okolo deviatej večer, keď mi starká začala hovoriť, že je neskoro a mám ísť spať.

Ktosi zaklopal na dvere. V hlave som mala tie najrôznejšie predstavy. Možno bude ya dverami stáť nejaký vrah alebo zlodej. Alebo podomový predajca. Hoci o takom čase by to bolo trochu divné. Do úvahy prichádzal aj nejaký babkin známy. Bola som veľmi zvedavá. Stará mama sa postavila a celá ubolená sa pobrala k dverám otvoriť.

Z chodby som začula, ako stará mama na niekoho kričí. Veľmi som sa zľakla. Rozbehla som sa radšej za ňou. Na moje prekvapenie v dverách nikto nebol. Stará mama stále kričala: „Je tu niekto? Haloooo!“

Vyšla som vonku. Zmrazilo ma. Posunula som sa ešte krok dopredu. Nebolo skoro nič vidieť. Bola silná snehová búrka. Aj keď trvala len hodinu, stihlo napadať dosť snehu. Preto som si nevšimla ani to, čo ležalo na zemi. Až keď som podišla o krok bližšie a potkla sa o to. Spočiatku som si myslela, že to bol nejaký kameň. Ale v tom to začalo plakať. Opatrne som sa k tomu zohla. Aj stará mama podišla bližšie. Malé bábätko.

Celé premrznuté sme ho zobrali dovnútra. Stará mama našla nejaké plienky a prebalila ho. Ja som zatiaľ zohriala mlieko. Plač započula aj sestra a zišla dolu. So starkou sme boli z celej situácie prekvapené. Zavolala som mame, aby nebola prekvapená, keď príde domov. Je zdravotná sestra. Povedala, že so sebou vezme ráno pediatra, aby malého skontroloval a poradil, čo ďalej. Sestra bola nadšená, že máme nového súrodenca. Trochu som jej závidela, že vôbec netuší, čo sa stalo.

Ráno som po ceste do kúpeľne začula hlasy z kuchyne. Mama telefonovala s otcom. „Čo budeme robiť? Odnesieme do detského domova?“ Potom zrejme rozprával ocko, lebo nastalo ticho. „Nedokázala by som sa s tým zmieriť. Po čase si na neho zvykneme a bude ako náš. A aj dievčatá by ocenili ďalšieho súrodenca.“ Potom sa dohodli, že sa radšej porozprávajú osobne poobede.

Popri tom, ako som si umývala zuby, som nad všetkým rozmýšľala. Nemôžem povedať, že by ma nepotešilo, keby som mala ďalšieho súrodenca. So sestrou sme po ňom túžili už dlhšie. Ona chcela niekoho na hranie (ako bábiku) a ja som si

chcela vyskúšať, aké to je - starať o mladšieho súrodenca. Keď sa moja sestra narodila, mala som šesť. Vtedy som celé dni sedela pri postieľke a ukazovala jej všetky moje hračky. Teraz by to bolo iné. Mame by som so všetkým pomáhala. Rozhodnutie som, samozrejme, musela nechať na rodičoch. Povedala som si, že nech bude akékoľvek, budem stáť pri nich.

Ocko nám po príchode iba rýchlo pozdravil a utekal za mamou do kuchyne. Približne po hodine nás so sestrou zavolali, aby oznámili verdikt. Tvárili sa veľmi vážne. Dost' dlho nás napínali. „Rozhodli sme sa, že si ho necháme.“

So sestrou sme zvýskli od radosti. Bol to jeden z mojich najšťastnejších dní v živote. Mala som malého brata. Síce nebol vlastný, ale aj napriek tomu som ho ľúbila najviac na svete. Dali sme mu meno Tom.

Život sa vrátil do bežných koľají. Čas bežal veľmi rýchlo. Ani sme sa nenazdali a prešiel jeden rok. Tom vyrástol. Už vedel chodiť. Práve dnes mal mať svoju prvú narodeninovú oslavu. Nepodarilo sa nám zistiť presne, kedy sa narodil. A tak sme jeho narodeniny oslavovali v deň, keď sme ho našli pred dverami. Prípravy boli v plnom prúde. Ja som ozdobovala tortu a mama chystala stôl. V tom vošli do kuchyne moji dvaja malí súrodenci. Boli rozkošní. Sestra v ružových šatôčkach a Tom v košeli. Torta síce nevyzerala podľa mojich predstáv, ale ako 14 ročné dievča som mala právo na menšie nedokonalosti.

Tom sfúkol sviečky. Pozrel na mňa a z jeho úst spontánne vyhŕklo: „Zuzka, ďakujem.“ Moje meno a slovko vďaka nezneli nikdy krajšie. Boli to jeho prvé slová. Nechcem sestru uraziť, ale v tom momente ma zahrialo pro srdci o čosi viac, ako keď mi ona pri rovnakej príležitosti povedala „Tanks, Suzi“.

Zábava začala. Jedlo sa, pilo, tancovalo a spievalo až do úplného večera. Všetci sa veľmi dobre zabávali. Smiech sa u nás rozliehal po celom dome. Zábavu niečo narušilo. Ktosi zaklopal na dvere...

Emma Duchová (9.A)

Veronika Oboňová (7.C)

Cesty s Gulliverom

„Aká je tvoja najobľúbenejšia kniha z detstva?“ spýtal sa Alexa kníhkupec.

„Gulliverove cesty,“ odpovedal s istotou.

„Aké je tam dole počasie?“ znova podpichoval Alexa Oliver.

„Bud' už ticho,“ zastal sa Andrej Alexa.

„Nezačínaj si.“

Alex bol najnižší z triedy, takže okrem Olivera si radi podpichli aj ostatní. Okrem Andreja. Nikdy ho neurazil, aj keď bol o dvadsať centimetrov vyšší. Bol jeho najlepší priateľ. Robili spolu veľa vecí. Najradšej čítali knihy. Často si ich vymieňali.

„Pozri, čo mám,“ kričal Andrej už od dverí.

„Gulliverove cesty?“ odvetil Alex s nadšením pri prezeraní farebnej obálky.

„Čo povieš?“

„Tú knihu som chcel čítať už dávno,“ potešil sa.

„Tak máš konečne príležitosť.“

Keď sa vrátil domov, neváhal a knihu otvoril. Prst mu spočinul na príbehu o Gulliverovi a obroch. Čítal niekoľko minút. Prišlo mu Gullivera ľúto, keď si ho obri nevšímali, pretože bol úplne maličký.

„Viem, ako sa cíti,“ pomyslel si, „ale aspoň si ho nejaký obor všimol a postaral sa oňho.“

Keď sa na druhý deň ráno zobudil, prišla mu na Edupage správa označená ako dôležitá. Vyučovanie sa presunulo do domáceho prostredia. O pandémie sa už dlhšie v škole šuškalo, preto to Alexa neprekvapilo.

„Aspoň budem mať viac času na čítanie.“

Niekoľko dní čítal o krajine obrov a zamýšľal sa, aké by to mohlo byť, keby bol aj on takým obrom. Lenže jemu sa nedarilo vyrásť ani pol centimetra za dva mesiace. Ako by sa z neho mohol stať obor?

Každý večer pred spaním rozmýšľal o tom, aké by to bolo s Gulliverom plaviť sa po moriach a objavovať nové krajiny. Možno by mu to pomohlo trochu podrástť. Obri by určite mali nejakú radu. Lenže Gulliver knižný svet neopustil obri ani neexistujú.

„Aká škoda.“

Obrov onedlho vystriedali Liliputáni. Znova sa snažil vojsť do Gulliverovej kože. Ten pocit musel byť skvelý. Cítiť sa sám ako obor, keď ho na predošlom ostrove považovali za Liliputána.

Odkedy začal čítať o Liliputánoch, stalo sa čosi nevídané. Alex začal rásť. Rástol a rástol a rástol. Žeby sa z neho naozaj stal Gulliver?

„Moje prosby boli vyslyšané!“

Cítil sa, akoby sa s ním naozaj plavil, akoby bol naozaj v krajine, kde je všetko naokolo akési maličké.

Po niekoľkých týždňoch karantény sa znova stretol s Andrejom.

„Ty si ale vyrástol.“

„No, to bude asi tým Gulliverom.“

„Vážne? Páči sa ti?“

„Áno, veľmi. Rozumiem, ako sa cítil na ostrove obrov. Aká to musela byť zmena, keď sa dostal na ostrov Liliputánov. Musel sa cítiť výnimočný.“

„Výnimočný bol aj vtedy, keď bol na ostrove obrov. A prehodil si to, najprv bol na ostrve Liliputánov.“

„Aha, to som si neuvedomil.“

„No, ale ten Gulliver ti naozaj pomohol. Už si takmer rovnako vysoký ako ja.“

„Veď hovorím.“

„Nechceš nejakú inú knihu?“

„Nie, myslím si, že zostanem ešte pri tejto.“

A tak ďalej čítal o Gulliverových príhodách.

Knihu dočítal presne deň pred opätovným príchodom do školy. To už bol o celých 5 centimetrov vyšší ako Oliver.

„Aké je tam dole počasie?“ tentoraz podpichoval Alex Olivera.

„Bud' ticho,“ zamračil sa.

„Nie je to príjemné, však?“

Neodpovedal.

Teraz sa už naozaj cítil ako Gulliver pri Liliputánoch. Bol šťastný.

„Nuž, keď ti pomohol príbeh o liliputánoch vyrásť, dúfam, že ak to budeš čítať ďalej, nepremení nás to na kone,“ zasmial sa Andrej.

„Snád' nie.“

„Vieš čo, tú knihu si môžeš nechať, ja som ju už aj tak dočítal.“

„Ďakujem.“

Odvtedy sú Gulliverove cesty Alexovou najobľúbenejšou rozprávkou. Našťastie sa nikto nepremení na kone. Avšak raz mal zvláštny sen. Celá škola sa vzniesla do vzduchu...

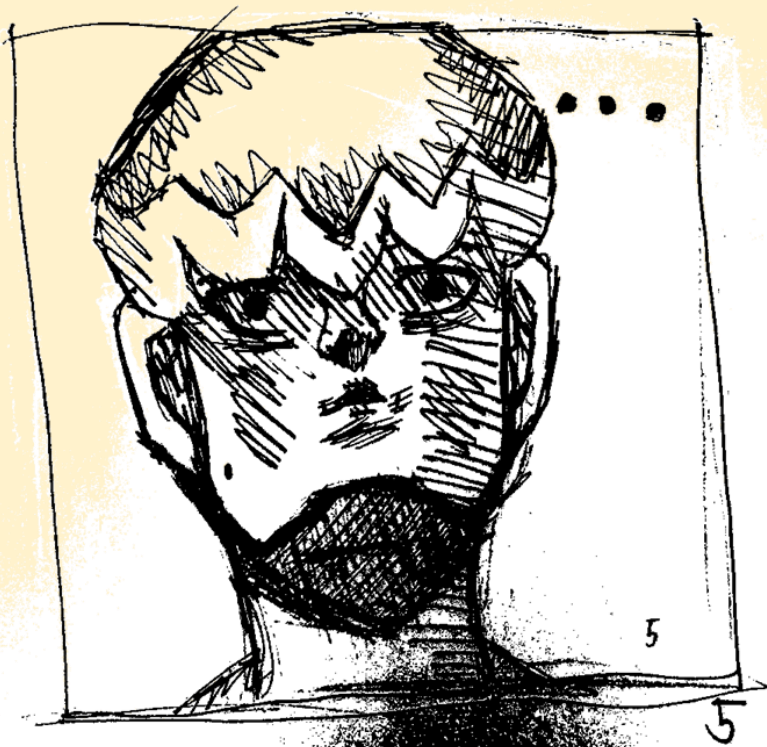
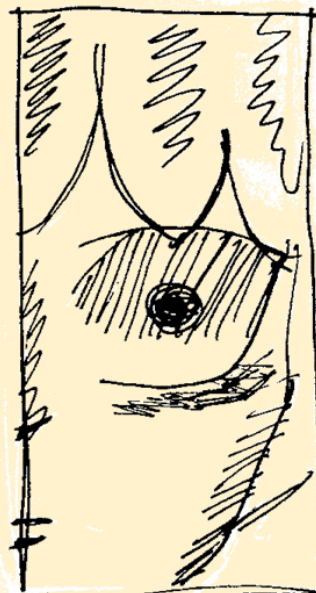
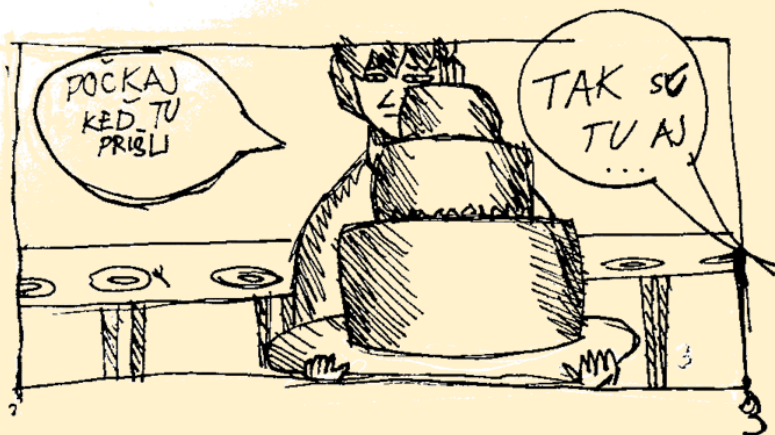
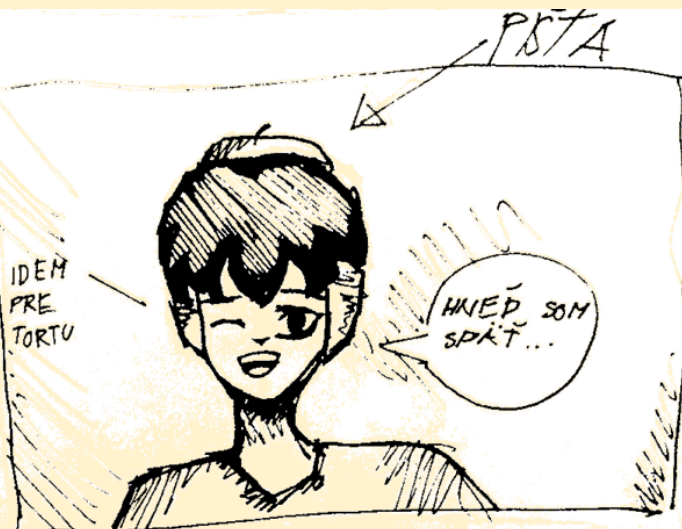
Šimon Komara (8.D)

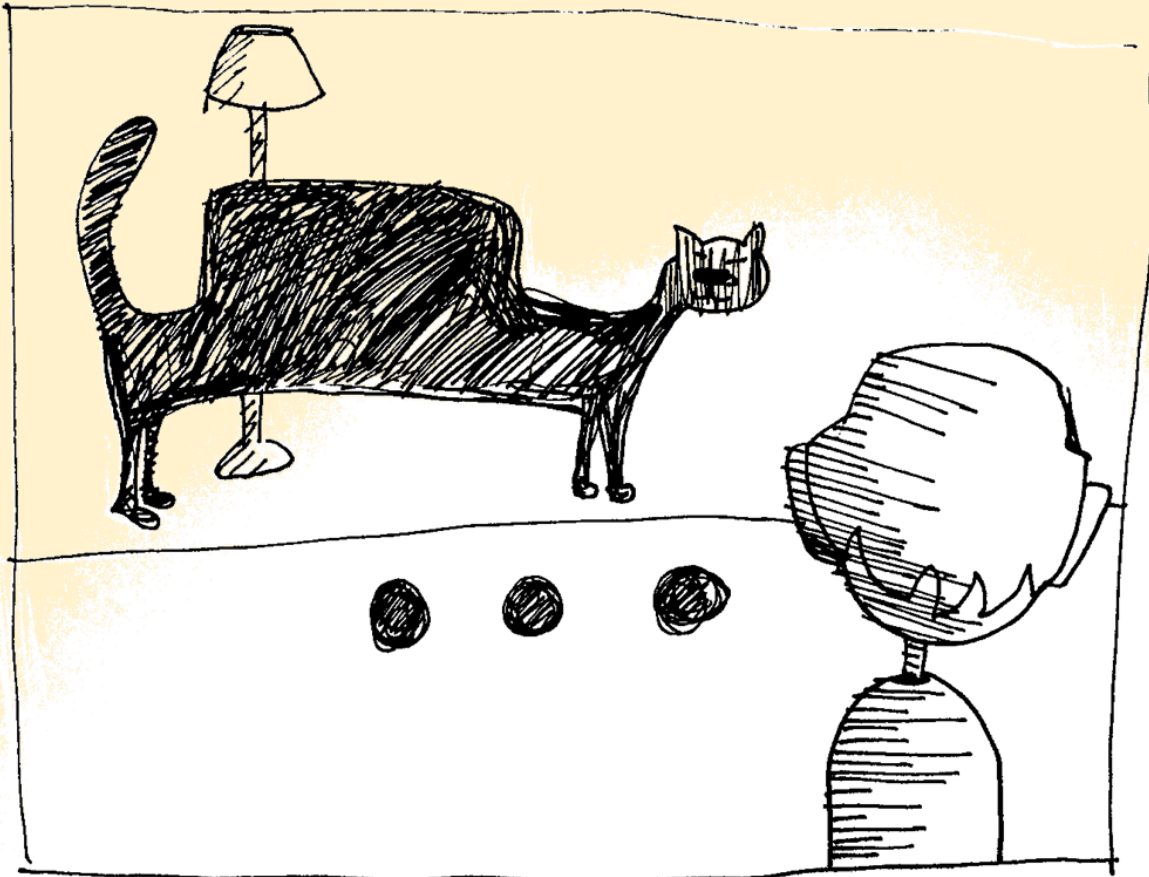
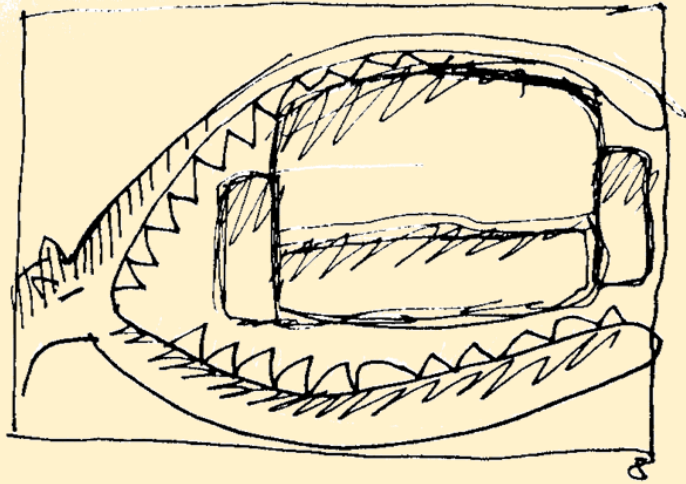
3. miesto v celoslovenskej súťaži Literárne Košice 2023

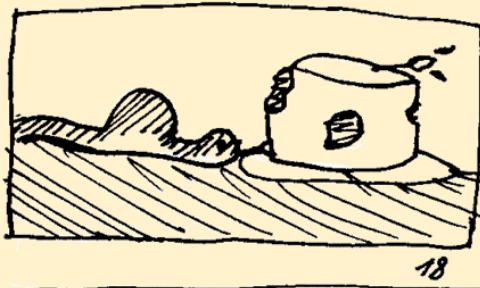
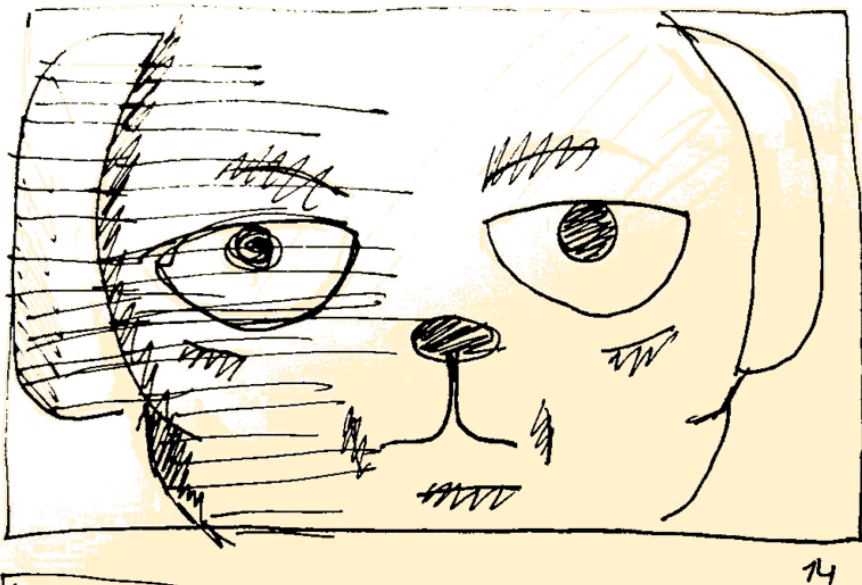

Ladislav Bundzík (5.B)

PIŠTA MÁ NARODENINY

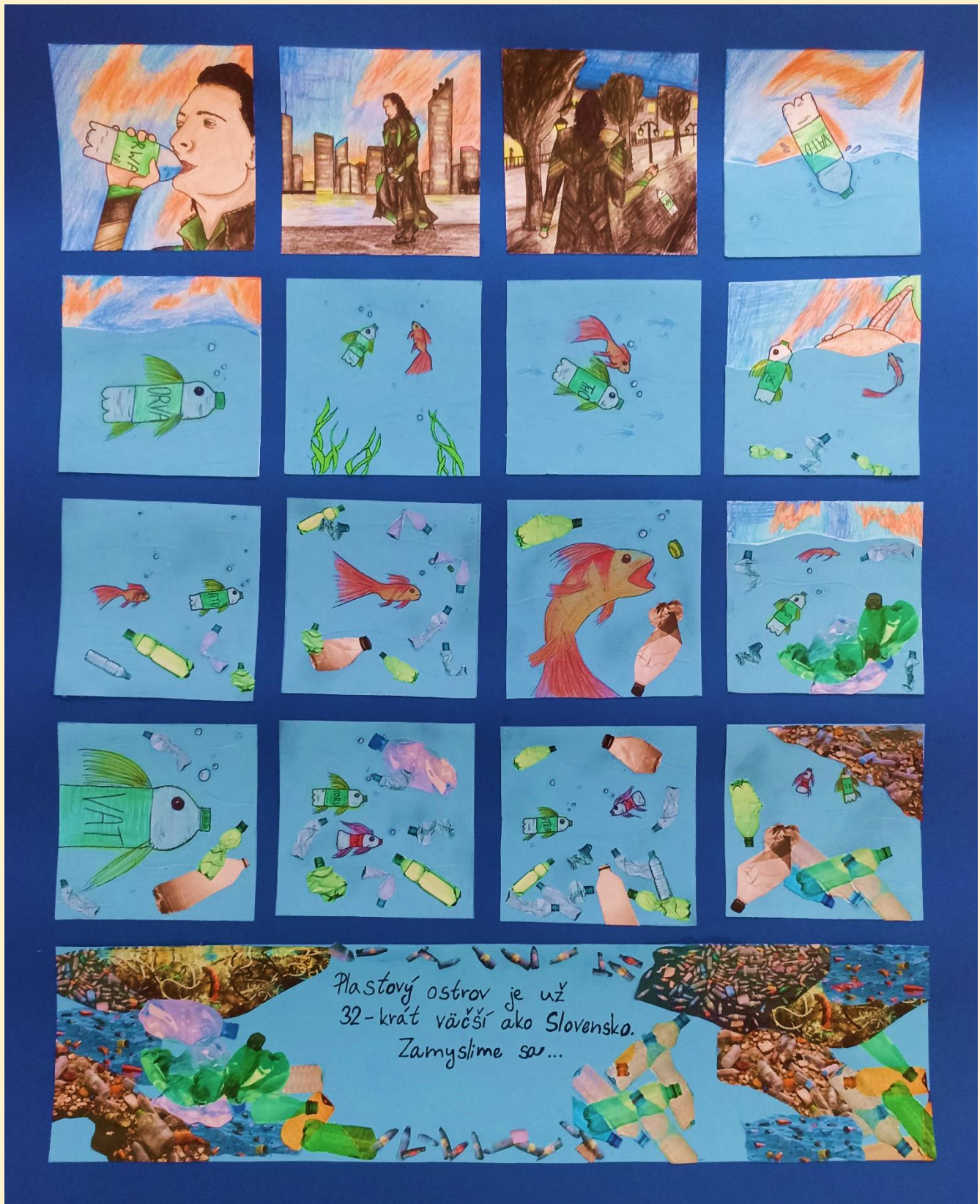

smutný
KOWIEC

Linda Kadaňková (5.A)

EMA MICHELČIKOVÁ A ZUZANA VARGOVÁ (8.D)

Tímea Marcinová, Leonor Bafalluy Gesti, Petra Kováčová (7.A)

3. miesto na krajskej súťaži Moje nie zlu

Veronika Oboňová (7.C)

Čestné uznanie v krajskej súťaži Moje nie zlu

Čo s letnými prázdninami?

Cez prázdniny budem oddychovať doma. Na dovolenku asi nepôjdeme, lebo rodičia majú veľa práce. Možno pôjdeme do Čiech, do kempu. Na slovenčinu asi na prvý mesiac zabudnem, ale určite si to pozriem. Preopakujem si hlavne vetné členy a slovné druhy.

Matúš Pavol Mušínský (8.D)

Na začiatku prázdnin idem na dovolenku do Turecka. Zvyšnú väčšinu budem pravdepodobne tráviť doma. Ale zájdem aj ku babke do Levoče. Ona my stále niečo dá. Ku koncu prázdnin sa začnem pripravovať na posledný rok na základnej škole. Bude to určite dosť ťažké. Od budúceho školského roka závisí moja budúcnosť.

Adam Gernáth (8.D)

Emma Ligusová (9.C)

Na tohtoročné letné prázdniny sa asi najviac teším. Na dovolenku, tábor, výlety a omnoho viac... Leto plánujem prežiť hlavne s mojimi kamarátmi a rodinou. Hneď prvé dni ideme do Čiech na svadbu, neskôr, v júli, ideme na dovolenku, potom ma čaká týždenný tábor, a ako posledné plánujeme výlet s mojou rodinou do Prahy. Prednedávnom som si konečne uvedomila, že počas prázdnym využijem aj vedomosti, čo som sa počas šk. roka naučila. Napríklad budem vedieť na dovolenke komunikovať v cudzom jazyku, vedieť vypočítať si menu v krajine, kde sa budem nachádzať, poznať nejaké tie zaujímavosti o krajinách... Niektoré veci, ktoré sa učíme, mi na prvýkrát niekedy neprídu až tak dôležité. Ale, ako sa hovorí, je potrebné vedieť z každého rožka troška. Teším sa na prázdniny a rozhodne si ich aj užijem.

Barbora Petrušová (8.D)

Slovo na záver

Hoci je toto vydanie troška dlhšie, dúfame, že ste sa príliš nenudili a nerozhodli ste sa po prvých stránkach stlačiť myškou červený krížik.

Vieme, že k letu patrí voda, more, kúpanie, slnko a zážitky. Na záver Vám preto ešte ponúkame ukážku krásnych ilustrácií žiakov 7. ročníka. Áno, Malá morská panna neskončila pre mnohých najšťastnejšie, ale určite sa k tejto rozprávke radi vraciate rok čo rok, keďže v sebe ukrýva svoje čaro. Podobne ako každá rozprávka od svetoznámeho Hansa Christiana Andersena. Spomeňte si pri pohľade na morskú penu síce na príbeh nenaplnenej lásky, no zároveň na príbeh odvahy, obetavosti a priateľstva.

Prajeme Vám krásne leto a veľa pekných zážitkov!

Redakčná rada

Peter Áron Krotký (7.D)

Bibiána Šingľarová (7.D)

Matúš Roba (7.D)

Veronika Oboňová (7.C)

Zloženie redakčnej rady

Vyučujúci:

Mgr. Nikola Varcholíková, Mgr. Katarína Pappová, Mgr. Mária Popjaková

Žiaci:

Ema Michelčíková, Lenka Žarnayová, Šimon Komara, Andrej Hrabovecký,
Zuazana Višňovská, Alexander Korž (8.D)

Použité internetové zdroje

freepik.com